

Bryssel den 14.3.2018
COM(2018) 135 final

2018/0063 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

om kreditförvaltare, kreditförvärvare och återvinning av säkerhet

(Text av betydelse för EES)

{SWD(2018) 75 final} - {SWD(2018) 76 final}

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

• Motiv och syfte med förslaget

Detta förslag är en viktig del av arbetet med att stärka EU:s ekonomiska och monetära union (EMU). Ett mer integrerat finansiellt system kommer att stärka EMU:s motståndskraft i samband med ekonomiska chocker genom att privat riskdelning över gränserna underlättas, samtidigt som behovet av offentlig riskdelning minskar. För att uppnå dessa mål måste EU nu fullborda bankunionen och lägga fram alla byggstenarna för kapitalmarknadsunionen. I kommissionens meddelande av den 11 oktober 2017¹ stakas en väg ut mot en fullbordad bankunion genom åtgärder för att främja både riskminskning och riskdelning, som en del av kommissionens färdplan för att stärka EMU som lades fram den 6 december 2017².

Att komma till rätta med stora volymer av nödlidande lån³ och en eventuell framtida ackumulering av dem är väsentligt för att fullborda bankunionen. Detta kommer att ytterligare minska riskerna och göra det möjligt för bankerna att fokusera på att låna till företag och privatpersoner. Nödlidande lån är lån där låntagaren inte kan göra planerade betalningar för att täcka ränta eller återbetalningar av kapital. Om betalningarna ligger efter med mer än 90 dagar, eller om det bedöms osannolikt att lånet kommer att återbetalas, klassificeras det som ett nödlidande lån. Finanskrisen och efterföljande recessioner ledde till en mer utbredd oförmåga hos låntagarna att betala tillbaka sina lån, eftersom fler företag och privatpersoner fick betalningssvårigheter eller till och med hotades av konkurs. Detta var särskilt fallet i de medlemsstater som drabbades av utdragna recessioner. På grund av detta, samt andra faktorer, fick många banker en ansamling av nödlidande lån i sina balansräkningar.

Stora volymer av nödlidande lån kan tynga ner bankens resultat genom två huvudsakliga kanaler. För det första genererar nödlidande lån lägre inkomst än presterande lån och minskar därmed bankens lönsamhet, och kan orsaka förluster som minskar bankens kapital. I de allvarligaste fallen kan detta ifrågasätta bankens överlevnad, med potentiella konsekvenser för den finansiella stabiliteten. För det andra tar nödlidande lån upp betydande mängder av bankernas resurser, både finansiella sådana och personalresurser. Detta gör att deras utlåningskapacitet minskar, vilket bland annat drabbar små och medelstora företag.

Små och medelstora företag påverkas särskilt mycket av den minskade kreditgivningen, eftersom de är beroende av banklån i högre grad än större företag. Detta leder till sämre ekonomisk tillväxt och färre nya arbetstillfällen. Banklån är ofta mycket kostsamma och bankernas utlåning till små och medelstora företag har minskat kraftigt till följd av finanskrisen 2008, vilket hindrar de små och medelstora företagens utveckling och tillväxt.

¹ Meddelande till Europaparlamentet, rådet, Europeiska centralbanken, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén om fullbordande av bankunionen, COM(2017) 592 final, 11.10.2017.

² Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, Europeiska rådet, rådet och Europeiska centralbanken *Ytterligare steg mot fullbordandet av Ekonomiska och monetära unionen: en färdplan*, COM(2017) 821 final, 06.12.2017.

³ Nödlidande lån avser lån där låntagaren inte kan göra planerade betalningar för att täcka ränta eller återbetalningar av kapital. Om betalningarna ligger efter med mer än 90 dagar, eller om det bedöms osannolikt att lånet kommer att återbetalas, klassificeras det som ett nödlidande lån. Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2015/227.

Välutvecklade sekundärmarknader för nödlidande lån är också en av byggstenarna i en välfungerande kapitalmarknadsunion⁴. Kommissionen prioriterar inrättandet av kapitalmarknadsunionen och ett av de viktigaste målen för denna är att skapa nya källor till finansiering för EU:s företag, särskilt små och medelstora företag och snabbväxande innovativa företag. Arbetet med kapitalmarknadsunionen är inriktat på att underlätta och diversifiera EU-företagens tillgång till andra finansieringsformer än banklån, men det står också klart att bankerna spelar en viktig roll när det gäller att finansiera EU:s ekonomi. Ett av spåren som följs i arbetet med kapitalmarknadsunionen går därför ut på att öka bankernas förmåga att låna ut pengar till företag, bland annat genom att göra det lättare för dem att återvinna värdet av de säkerheter som har ställts för lånen.

Det krävs en övergripande strategi för att hantera frågan om nödlidande lån. Det primära ansvaret för att komma till rätta med höga nivåer av nödlidande lån ligger hos bankerna och medlemsstaterna⁵. Men det finns också en tydlig EU-dimension i att minska de nuvarande volymerna och förhindra allt för många nödlidande lån i framtiden på grund av de täta kopplingarna inom EU:s banksystem, i särskilt i euroområdet. I synnerhet förekommer det betydande spridningseffekter från medlemsstater med höga nivåer av nödlidande lån till EU:s ekonomi som helhet, både när det gäller den ekonomiska tillväxten och den finansiella stabiliteten.

För att återspegla denna EU-dimension och bygga vidare på enigheten när det gäller behovet av att fortsätta med och utvidga de åtgärder som redan inletts av kommissionen antog rådet i juli 2017 en handlingsplan för hantering av nödlidande lån i Europa. Handlingsplanen bygger på en övergripande strategi med fokus på en kombination av kompletterande policyåtgärder inom fyra områden: i) reglering och tillsyn av banker, ii) en reform av regelverken för omstrukturering, insolvens och skuldindrivning, iii) utveckling av sekundärmarknader för osäkra tillgångar och iv) främjande av en omstrukturering av banksystemet. Åtgärder inom dessa områden ska vidtas på nationell nivå och på EU-nivå om så är lämpligt. Vissa av åtgärderna kommer att påverka bankernas riskbedömning vid utfärdande av lån, medan andra är avsedda att leda till snabbt erkännande och bättre förvaltning av nödlidande lån, och vidare åtgärder kommer att öka marknadsvärdet av nödlidande lån. Tillsammans förstärker åtgärderna varandra och skulle inte vara tillräckligt effektiva om de tillämpades var för sig.

Tillsammans med de andra åtgärder som kommissionen lägger fram som ett omfattande paket för nödlidande lån, samt de åtgärder som vidtas inom den gemensamma tillsynsmekanismen och Europeiska bankmyndigheten (EBA), är detta förslag en viktig del i detta arbete. Genom en kombination av flera kompletterande åtgärder bidrar kommissionen till att skapa goda förutsättningar för bankerna så att de kan hantera nödlidande lån i sina balansräkningar och minska risken för att sådana lån byggs upp i framtiden.

Det kommer att ställas krav på att bankerna avsätter tillräckliga resurser när nya lån blir nödlidande, vilket skapar incitament för att hantera nödlidande lån i ett tidigt skede och undvika en alltför stor ackumulering av dem.

Om lån blir nödlidande kommer bankerna att kunna hantera dem bättre tack vare effektivare mekanismer för ianspråktagande när det gäller lån med säkerhet, samtidigt som det finns

⁴ Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, Europeiska rådet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén: Fullbordande av kapitalmarknadsunionen 2019 – Dags att påskynda arbetet, COM(2018) 114.

⁵ Kommissionen har regelbundet tagit upp denna fråga avseende de berörda medlemsstaterna i samband med den europeiska planeringsterminen.

lämpliga skyddsåtgärder för gäldenärerna. Om volymerna av nödlidande lån ändå blir för höga – vilket för närvarande är fallet för vissa banker och vissa medlemsstater – kommer bankerna att kunna sälja dem till andra aktörer på effektiva, konkurrenspräglade och transparenta sekundärmarknader. Tillsynsmyndigheterna kommer att ge vägledning till bankerna på grundval av sina befintliga bankspecifika befogenheter enligt andra pelaren i kapitalkravsförordningen⁶. Om nödlidande lån har blivit ett stort och omfattande problem kan medlemsstaterna inrätta nationella kapitalförvaltningsbolag eller andra åtgärder inom ramen för nuvarande regler för statligt stöd och bankresolution.

Detta förslag kommer att förebygga alltför stor framtida ackumulering av nödlidande lån i bankernas balansräkningar på två sätt.

För det första kommer förslaget att hjälpa banker att på ett bättre sätt hantera nödlidande lån genom att **effektivisera skuldindrivningsförfarandena genom att tillhandahålla ett gemensamt påskyndat förfarande för ianspråktagande av säkerhet utanför domstol**. I de flesta fall hanterar bankerna sina nödlidande lån själva genom att återvinna värde genom sanering. En stor del av de lån som blir nödlidande lån säkras av säkerheter. Även om bankerna kan ta säkerheter i anspråk enligt nationella insolvensförfaranden och genom skuldindrivningsramar kan förfarandet ofta vara långsamt och oförutsägbart. Under tiden finns de nödlidande lånen kvar i bankernas balansräkningar och banken utsätts för en utdragen osäkerhet och dess resurser blir uppbundna. Detta hindrar banken från att fokusera på ny utlåning till lönsamma kunder. Därför innehåller förslaget effektivare metoder för banker och andra enheter som auktoriserats att utfärda lån med säkerhet för att utanför domstol återvinna sina pengar från lån med säkerhet till lånande företag. Detta mer effektiva förfarande utanför domstol skulle vara tillgängligt när både långgivare och låntagare enats om det på förhand i låneavtalet. Det kommer inte att vara tillämpligt på konsumentkrediter och är utformat så att det inte påverkar förebyggande omstrukturerings- eller insolvensförfaranden eller ändrar rangordningen av kreditgivare vid insolvens. Omstrukturerings- och insolvensförfaranden har företräde framför det påskyndade förfarande för ianspråktagande av säkerhet utanför domstol som anges i detta förslag.

För det andra kommer förslaget att **främja utvecklingen av sekundärmarknader för nödlidande lån**. Under vissa omständigheter kan banker vara oförmögna att hantera sina nödlidande lån på ett ändamålsenligt och effektivt sätt. Bankerna kommer i dessa fall att återvinna ett lägre värde från sina lån än vad som annars skulle vara möjligt. Detta kan exempelvis inträffa när bankerna får en stor ansamling nödlidande lån och saknar personal eller expertis för att korrekt kunna förvalta sina nödlidande lån. Banker kan också ha svårt att förvalta en portfölj av nödlidande lån om lånens karaktär inte omfattas av bankens centrala expertis för återvinning. I dessa fall kan det bästa alternativet vara att antingen utkontraktera förvaltningen av dessa lån till en specialiserad kreditförvaltare eller sälja kreditavtalet till en förvärvare som har den nödvändiga riskbenägenheten och expertisen för att förvalta dem. Av dessa orsaker undanröjs genom detta förslag onödiga hinder för tredje parts kreditförvaltning och för överföring av krediter i syfte att ytterligare utveckla sekundärmarknader för nödlidande lån. De aktuella varierande rättsliga ramarna för nödlidande lån i medlemsstaterna har hindrat framväxten av en effektiv sekundärmarknad för nödlidande lån. Genom förslaget skapas en gemensam uppsättning regler som kreditförvaltare som är tredje parter måste följa för att bedriva verksamhet inom unionen. Genom förslaget fastställs gemensamma standarder för att säkerställa att de genomförs och övervakas korrekt i hela unionen samtidigt som ökad

⁶ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

konkurrens bland förvaltarna blir möjlig genom att marknadstillträdet harmoniseras i alla medlemsstater. Detta kommer att minska kostnaderna för marknadstillträdet för potentiella låneförvärvare genom förbättrat tillträde och lägre kreditförvaltningskostnader. Om alla andra faktorer är lika, bör fler förvärvare på marknaden bana väg för en mer konkurrenskraftig marknad, vilket leder till större efterfrågan och högre transaktionspriser.

Detta förslag kompletterar ett antal andra åtgärder som idag läggs fram i kommissionens meddelande om den andra rapporten om framstegen med att minska nödlidande lån i Europa⁷. För att förebygga risken för otillräckliga avsättningar för framtida nödlidande lån utfärdar kommissionen också ett separat förslag om avdrag i samband med otillräckliga avsättningar för nödlidande exponeringar varigenom kapitalkravsförordningen ändras⁸. Genom ändringen införs så kallade lagstadgade säkerhetsmekanismer som uppgår till miniminivåerna för de avsättningar och avdrag från kapitalbasen som bankerna kommer att behöva göra för att täcka faktiska och förväntade förluster på nyutfärdade lån som senare blir nödlidande. Som en del av paketet för nödlidande lån ges medlemsstaterna också icke-bindande vägledning om hur de vid behov kan inrätta nationella kapitalförvaltningsbolag i full överensstämmelse med EU:s regler för banker och statligt stöd. Denna plan med vägledning om kapitalförvaltningsbolag innehåller konkreta rekommendationer för utformning och inrättande av kapitalförvaltningsbolag på nationell nivå, med utgångspunkt i bästa praxis från tidigare erfarenheter i medlemsstaterna⁹.

Dessa initiativ kompletterar och stärker varandra. De lagstadgade säkerhetsmekanismerna säkerställer tillräcklig täckning av kreditförluster från framtida nödlidande lån, så att avveckling eller försäljning underlättas. Planen för kapitalförvaltningsbolag ger hjälp till de medlemsstater som så önskar vid omstrukturering av bankerna genom inrättande av ett kapitalförvaltningsbolag som hanterar de nödlidande lånen. Detta kompletteras med åtgärder för att ytterligare utveckla sekundärmarknader för nödlidande lån, eftersom sådana marknader leder till mer konkurrens i efterfrågan på nödlidande lån och ökar deras marknadsvärde. Vidare sänks kostnaderna för att avveckla nödlidande lån tack vare påskyndat ianspråktagande av säkerhet som är en mekanism för snabbare återvinning av säkerhets värde. Samtidigt påverkar förslaget inte de många skyddsåtgärder för låntagare som är tillgängliga enligt EU-rätten och nationell lagstiftning. Genom förslaget införs ett antal ytterligare skyddsåtgärder för att begränsa potentiella risker vid försäljning av konsumentlån och presterande krediter.

- **Förenlighet med befintliga bestämmelser inom området**

Genom detta förslag standardiseras regelverket (definition, auktorisation, övervakning, uppföranderegler) för kreditförvaltare och kreditförvärvare. För närvarande har skillnaderna mellan medlemsstaterna vad gäller den nationella lagstiftningen och tillämpningen lett till ett stort antal olika affärsmodeller och olika storlek på verksamheten i medlemsstaterna och har därmed bidragit till ett mycket begränsat antal försäljningar av nödlidande lån i vissa medlemsstater som har en hög andel nödlidande lån. Följaktligen ställs de kreditinstitut som vill göra sig av med kreditportföljer som innehåller nödlidande lån inför en investerarbaserad som är uppdelad efter nationsgränserna, och kreditförvaltarna hamnar i stora svårigheter vid förvaltning av krediter med en gränsöverskridande dimension (särskilt gränsöverskridande

⁷ Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, Europeiska rådet, rådet och Europeiska centralbanken – andra rapporten om framstegen med att minska nödlidande lån i Europa, COM(2018) 133.

⁸ Förordning (EU) nr 575/2013, *ibid*.

⁹ Arbetsdokument från kommissionens avdelningar om en plan för kapitalförvaltningsbolag, SWD (2018) 72.

indrivning) och har även begränsade möjligheter att få stordriftsfördelar från den gränsöverskridande verksamheten.

Detta förslag är förenligt med artikel 169 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget), sekundärlagstiftningen och unionens regler som syftar till att säkerställa en hög konsumentskyddsnivå inom området finansiella tjänster. För detta ändamål fastställs det i förslaget att konsumentskyddsreglerna fortsatt kommer att tillämpas för att säkerställa samma skyddsnivå, oberoende av vem som äger eller förvaltar krediten och oberoende av vilka rättsliga regler som tillämpas i kreditförvärvarens eller kreditförvaltarens medlemsstat. I förslaget förtydligas att det konsumentskydd, särskilt de rättigheter som konsumenterna beviljas enligt direktivet om hypotekslån¹⁰, direktivet om konsumentkrediter¹¹ och direktivet om oskäliga avtalsvillkor¹², som tillämpas på en kredit som beviljas av ett kreditinstitut kommer att fortsätta att gälla oberoende av vem som senare köper eller förvaltar krediten. I likhet med artikel 17 i direktivet om konsumentkrediter kommer direktivet om hypotekslån, i händelse av att kreditgivarens rättigheter överläts till en tredje part, ändras så att konsumenten har rätt att göra gällande samma invändningar gentemot den nya fordringsägaren som kunde ha gjorts gentemot den ursprungliga kreditgivaren.

Detta förslag är också förenligt med direktivet om ställande av finansiell säkerhet¹³ varigenom det infördes ett europeiskt system för tillhandahållande och ianspråktagande av säkerheter i form av värdepapper, kontanter och kreditfordringar. Det påskyndade förfarande för ianspråktagande av säkerhet utanför domstol som anges i detta förslag skulle inte påverka de säkerheter som regleras genom direktivet om ställande av finansiell säkerhet eftersom det skulle reglera ianspråktagandet av andra typer av säkerheter än de som omfattas av direktivet om ställande av finansiell säkerhet. Konkret skulle detta förslag ge tillgång till effektiva förfaranden utanför domstol för ianspråktagande av säkerhet i form av lös och fast egendom som tillhandahålls av företag och företagare som säkerhet för lån, men frågor som omfattas av direktivet om ställande av finansiell säkerhet påverkas inte av detta förslag.

Detta initiativ skulle också säkerställa fullständig förenlighet med förfaranden före och vid insolvens som inletts enligt medlemsstaternas nationella lagar och andra författningar. Förenligheten skulle säkerställas genom principen att det förfarande utanför domstol för ianspråktagande av säkerhet som anges i detta förslag skulle vara möjligt så länge ett avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder i enlighet med tillämplig nationell lagstiftning inte är tillämpligt.

Förslaget skulle dessutom säkerställa fullständig förenlighet och komplementaritet med kommissionens förslag om ramar för förebyggande omstrukturering¹⁴ (omstruktureringsförslaget) där det föreslås åtgärder för att effektivisera omstrukturerings- och insolvensförfaranden och att säkerställa tillgången till förebyggande

¹⁰ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/17/EU av den 4 februari 2014 om konsumentkreditavtal som avser bostadsfastighet och om ändring av direktiven 2008/48/EG och 2013/36/EU och förordning (EU) nr 1093/2010 (EUT L 60, 28.2.2014, s. 34).

¹¹ Europaparlamentets och rådets förordning 2008/48/EG av den 23 april 2008 om konsumentkreditavtal och om upphävande av rådets direktiv 87/102/EEG, EUT L 133, 22.5.2008, s. 66.

¹² Rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal (EGT L 95, 21.4.1993, s. 29).

¹³ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/47/EG av den 6 juni 2002 om ställande av finansiell säkerhet (<http://eur-lex.europa.eu/legal-content/en/txt/?uri=celex%3a32002i0047>).

¹⁴ Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om ramar för förebyggande omstrukturering, en andra chans och åtgärder för att göra förfaranden för omstrukturering, insolvens och skuldavskrivning effektivare och om ändring av direktiv 2012/30/EU, COM/2016/0723 final, 22.11.2016.

omstruktureringsförfaranden så att lönsamma företag i ekonomiska svårigheter kan undvika insolvens. Medan omstruktureringsförslaget¹⁵ syftar till att skapa en harmoniserad rättslig ram för förebyggande omstrukturering och en andra chans för företag och företagare, syftar detta förslag till effektivisera förfaranden utanför domstol för ianspråktagande av säkerhet. För att säkerställa fullständig förenlighet och komplementaritet med omstruktureringsförslaget skulle det påskyndade förfarande utanför domstol för ianspråktagande av säkerhet som anges i detta förslag vara möjligt så länge ett avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder i enlighet med omstruktureringsförslaget inte är tillämpligt. I omstruktureringsförslaget emotses det att kreditgivarna, inbegripet kreditgivare med säkerhetsrätt i ett företag eller en företagare som är föremål för omstruktureringsförfaranden, omfattas av avbrytandet av enskilda verkställighetsåtgärder för att göra det möjligt för gäldenären att förhandla om en omstruktureringsplan med kreditgivarna och undvika insolvens.

- **Förenlighet med unionens politik inom andra områden**

För mer än fem år sedan enades de europeiska stats- och regeringscheferna om att skapa en bankunion. Idag är två av bankunionens pelare – gemensam tillsyn och resolution – på plats och står på en stabil grund som utgörs av ett enhetligt regelverk för alla EU:s institutioner. Trots att det har gjorts viktiga framsteg behövs ytterligare insatser för att fullborda bankunionen. Bland annat måste ett gemensamt insättningsgarantisystem inrättas, såsom anges i kommissionens meddelande av den 17 oktober 2017 och i färdplanen som lades fram den 6 december som en del av paketet för att fördjupa den ekonomiska och monetära unionen.

Utöver det omfattande bankreformpaket som kommissionen föreslog i november 2016 ingår utvecklandet av en sekundärmarknad för lån och tillhandahållandet av ett bättre skydd för kreditgivare med säkerhetsrätt i de riskreducerande åtgärder som krävs för att stärka banksektorns motståndskraft parallellt med att det europeiska insättningsgarantisystemet införs stegvis. Samtidigt syftar dessa åtgärder till att säkerställa ett fortsatt enhetligt regelverk för alla institut i EU, både i och utanför bankunionen. Initiativets övergripande mål, som beskrivs ovan, är helt förenliga och samstämmiga med EU:s grundläggande mål att främja finansiell stabilitet, minska sannolikheten för och omfattningen av skattebetalarnas stöd när ett institut försätts i resolution samt att bidra till en harmonisk och hållbar finansiering av ekonomisk verksamhet som främjar en stark konkurrenskraft och ett starkt konsumentskydd.

Detta initiativ har tillkännagivits i meddelandet om halvtidsöversynen av handlingsplanen för en kapitalmarknadsunion¹⁶. I meddelandet betonas att kapitalmarknaderna också kan hjälpa europeiska banker att klara utmaningarna med nödlidande lån. Det betonas att en politik som syftar till att förbättra sekundärmarknaderna för nödlidande lån är ett viktigt inslag i en hållbar lösning, och att förvaltningen av nödlidande lån också skulle gynnas av effektivare och mer förutsägbara ramar för låneindrivning som utformats för att möjliggöra snabbt värdeåtervinning för kreditgivare med säkerhetsrätt.

Ett av målen med detta förslag är att öka möjligheterna för kreditgivare med säkerhetsrätt att snabbare återvinna värde från säkerheter genom förfaranden utanför domstol för ianspråktagande av säkerhet. Genom att göra det möjligt för kreditgivare med säkerhetsrätt,

¹⁵ Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om ramar för förebyggande omstrukturering, en andra chans och åtgärder för att göra förfaranden för omstrukturering, insolvens och skuldavskrivning effektivare och om ändring av direktiv 2012/30/EU, COM/2016/0723 final, 22.11.2016.

¹⁶ Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén om halvtidsöversynen av handlingsplanen för kapitalmarknadsunionen (COM(2017) 292 final, 8.6.2017), 8.6.2017.

däribland banker, att snabbare erhålla värde från säkerheter skulle detta förslag bidra till att underlätta att bankerna lånar ut mer till ekonomin, särskilt små och medelstora företag, och till ett lägre pris, i enlighet med kapitalmarknadsunionens mål att underlätta företagens tillgång till finansiering.

Bestämmelserna om låneförvaltare och låneförvärvare skulle öka förutsägbarheten och öppenheten i sekundärmarknaderna för nödlidande lån, vilket i sin tur skulle göra det möjligt för potentiella förvärvare att mer exakt prissätta dessa tillgångar. Detta skulle göra det möjligt för bankerna att sälja sina nödlidande lån till en större grupp av investerare vilket potentiellt leder till transaktionspriser som bättre avspeglar de underliggande tillgångarnas värde. Detta skulle i sin tur leda till sanerade balansräkningar och kreditinstitut som är bättre förberedda att tillhandahålla nya kreditflöden till ekonomin.

Att hantera de återstående riskerna i den europeiska banksektorn är mycket viktigt för dess funktion och stabilitet och därmed för ekonomin i stort. I synnerhet förekommer det betydande spridningseffekter från medlemsstater med höga nivåer av nödlidande lån till övriga EU-ekonomier och till EU som helhet, både när det gäller den ekonomiska tillväxten och den finansiella stabiliteten. Segmenterade marknader med nödlidande lån längs med nationsgränserna samt stora skillnader i auktorisationsordningarna skulle inte vara förenligt med målet för kapitalmarknadsunionen.

Detta initiativ påverkar inte de skyddsåtgärder som finns för konsumenter även när den ursprungliga kreditgivaren ersätts av en annan tillhandahållare av kredit än ett kreditinstitut. EU:s lagstiftning innehåller redan ett antal åtgärder på konsumentskyddsområdet. Förslaget innebär att både kreditförvärvare och kreditförvaltare måste följa unionsrätten i fråga om konsumentskydd som är tillämpligt på det ursprungliga kreditavtalet. På samma sätt kommer alla konsumentskyddsbestämmelser som gäller i konsumentens medlemsstat, vare sig de kommer direkt från det ursprungliga kreditavtalet eller från andra tillämpliga regler för krediter som levereras till konsumenter eller rör allmänna gällande konsumentskyddsbestämmelser i konsumentens medlemsstat, att fortsätta att tillämpas.

De ovannämnda skyddsåtgärderna omfattar även åtgärder av obligatorisk eller frivillig art som föreskrivs för att skydda konsumenterna i den medlemsstat där de har sin hemvist, i synnerhet de formella eller informella skuldindrivningsförfaranden som inrättats av offentliga eller privata organ som tillhandahåller skuldrådgivning till skuldsatta hushåll, i syfte att driva in skulder. Vad sedan gäller utövandet av kreditförvaltning i gränsöverskridande sammanhang ska detta instrument inte påverka EU:s harmoniserade regler om tillämplig lag, tillämplig jurisdiktion och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område även i insolvensförfaranden.

Låntagares rättigheter, skydd av personuppgifter och nationella civilrättsliga bestämmelser om tilldelning av avtal omfattas inte av detta förslag. Behandlingen av personuppgifter inom ramen för detta direktiv måste fullt ut överensstämma med bestämmelserna om skydd av personuppgifter.

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITETSPRINCIPEN OCH PROPORTIONALITETSPRINCIPEN

• Rättslig grund

Genom artikel 114 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) ges Europaparlamentet och rådet befogenhet att anta åtgärder för tillnärmning av sådana

bestämmelser i lagar och andra författningar i medlemsstaterna som syftar till att upprätta den inre marknaden och få den att fungera. Enligt artikel 114 i EUF-fördraget kan EU vidta åtgärder för att undanröja befintliga hinder för den inre marknads upprättande och funktion men även ta itu med hinder som avskräcker ekonomiska aktörer från att dra full nytta av fördelarna med denna marknad, särskilt vad gäller investeringar i andra medlemsstater. Enligt artikel 53 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) ges dessutom Europaparlamentet och rådet befogenhet att anta direktiv om samordningen av nationella bestämmelser som rör ekonomisk verksamhet.

I nuläget kan kreditförvärvare och kreditförvaltare inte dra nytta av den inre marknaden till följd av hinder som orsakas av skillnader i nationella lagstiftningar eftersom det saknas ett för ändamålet avsett och sammanhängande regelverk och tillsynssystem.

Kreditförvärvare som inte är banker och som förvärvar kredit som beviljats av kreditinstitut är inte reglerade i vissa medlemsstater medan de i andra kan omfattas av olika krav, ibland måste de till och med ha banklicens. I praktiken har detta lett till en situation där förvärvare kan bedriva laglig verksamhet i en medlemsstat men ställs inför avsevärda hinder vad gäller att förvärva kredit i andra medlemsstater. Detta är en anledning till att förvärvarna för det mesta bedriver verksamhet i ett begränsat antal medlemsstater, vilket har lett till en totalt sett begränsad konkurrens på den inre marknaden eftersom antalet intresserade förvärvare fortfarande är ganska lågt, vilket minskar räckvidden för och den potentiella storleken på en effektiv och konkurrenskraftig marknad för nödlidande lån. Marknaderna för nödlidande lån brukar i synnerhet kännetecknas av relativt små handelsvolymerna och en stark koncentration till fyra länder varav bara en mindre medlemsstat (Italien, Irland, Spanien och Förenade kungariket). Dessa marknader brukar också domineras av stora förvärvare, vilket i viss utsträckning kan förklaras av de avsevärda hinder som förhindrar tillträdet och snedvrider konkurrensen.

Kreditförvaltare hindras också från att utvidga verksamheten över gränserna och att bygga ut den. För det första har bara vissa medlemsstater lagstiftat om verksamheten och de som har gjort det definierar på mycket olika sätt den verksamhet som omfattas. I praktiken utgör detta ett hinder för utvecklingen av utvidgningsstrategier genom sekundär etablering eller tillhandahållandet av tjänster över gränserna på den inre marknaden. För det andra kräver ett betydande antal medlemsstater auktorisation för viss verksamhet som dessa kreditförvaltare bedriver. Dessa auktorisationer ställer olika krav och ger inte möjlighet till en gränsöverskridande utvidgning. I vissa fall krävs slutligen lokal etablering enligt lag, vilket i sig gör det omöjligt att utöva friheten att tillhandahålla gränsöverskridande tjänster.

De hinder som hindrar kreditförvaltarna från att bedriva gränsöverskridande verksamhet påverkar dessutom indirekt potentiella förvärvare som kanske inte kan få tillträde till en nationell marknad och förvärva krediter från kreditinstitut om de sedan inte kan utkontraktera förvaltningen till andra enheter än den bank från vilken de erhållit kreditavtalet eller utnyttja tjänster som tillhandahålls av kreditförvaltare från andra EU-medlemsstater.

De stora skillnaderna i de tillsynsstandarder som antas av medlemsstaterna bidrar till en fragmentering av marknaden som begränsar den fria rörligheten för kapital och tjänster inom EU, leder till bristande konkurrens och försenar utvecklingen av en fungerande sekundärmarknad för bankkrediter. Ett begränsat deltagande från investerarnas och kreditförvaltarnas sida leder till ett svagt konkurrenstryck på båda marknaderna (på förvärvs- och kreditförvaltningsmarknaderna). Det medför att kreditförvaltningsfirmor tar ut höga avgifter av förvärvarna för sina tjänster och att banker kan bara ta ut låga priser om de säljer

nödlidande lån till andra investerare än banker, vilket minskar incitamenten för bankerna att göra sig av med sina stora volymer av nödlidande lån.

Kreditgivare som beviljar lån med säkerhet till företag och företagare kan inte utnyttja påskyndade och effektiva förfaranden i alla medlemsstater för att ta i anspråk sådana lån utanför domstol vid det lånande företags fallissemang. Om sådana förfaranden är tillgängliga, skulle risken för att bankerna ackumulerar nödlidande lån minska.

För att återvinna värde från en säkerhet som ställts av en låntagare i en annan medlemsstat måste kreditgivaren följa bestämmelser som skiljer sig från bestämmelserna i kreditgivarens hemmedlemsstat och vilkas effektivitet är okänd för kreditgivaren. Kreditgivaren kan för närvarande välja att enas med låntagaren om ett förfarande som är gemensamt för alla medlemsstater. Detta medför kostnader för juridisk rådgivning och kan innebära återvinningsförfaranden som varar längre och en lägre återvinningsgrad. Risken att återvinna mindre, eller i värsta fall ingenting, från ett lån med säkerhet i händelse av att gäldenären fallerar kan avskräcka långgivare från att alls låna ut över gränserna eller leda till att det blir dyrare för företagen att låna. Detta avskräcker i sin tur låntagare från att vända sig till kreditgivare i andra medlemsstater. Detta hindrar den fria rörligheten för kapital och påverkar direkt den inre marknadens funktion. Det finns outnyttjad potential för kapitalmarknadsunionen vad gäller att tillhandahålla finansiering för företag, särskilt för de små och medelstora företagen, som i stor utsträckning är beroende av banklån.

Likaså kommer de investerare som överväger att köpa portföljer med nödlidande lån att beakta en eventuell rättslig osäkerhet vad gäller värdeåtervinning från den säkerhet som är kopplad till dessa lån och om en gränsöverskridande värdeåtervinning är svårare eller förenad med rättslig osäkerhet, kommer detta att ha påverka priset negativt, och följaktligen bankernas möjligheter att sälja portföljer även till investerare från en annan medlemsstat så nära som möjligt det pris som fastställts när bankerna tillhandahållit dessa lån¹⁷.

Den aktuella fragmenteringen innebär olika grader av finansieringsmöjligheter för företagen eftersom banklån inte är lika tillgängliga för företag, särskilt de små och medelstora företagen, i de medlemsstater som saknar effektiva förfaranden för värdeåtervinning från lån med säkerhet.

Inrättandet av en ram för effektiva förfaranden för ianspråktagande av säkerhet utanför domstol skulle säkerställa att kreditgivare med säkerhetsrätt i alla medlemsstater kunde dra nytta av tillgången till ett särskilt gemensamt snabbverktyg för att återvinna värde från ett lån med säkerhet om ett lånande företag inte återbetalar lånet. Detta bör skapa incitament för mer gränsöverskridande utlåning genom att minska osäkerheten kring resultatet med förfarandet för ianspråktagande (t.ex. återvinningsgraden och återvinningsstiden) vid gränsöverskridande transaktioner.

- **Subsidiaritetsprincipen (för icke-exklusiv befogenhet)**

Enligt artikel 4 i EUF-fördraget ska EU:s insatser för att fullborda den inre marknaden bedömas mot bakgrund av subsidiaritetsprincipen som fastställs i artikel 5.3 i fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget). Det måste bedömas huruvida förslagets mål inte kan uppnås av medlemsstaterna inom ramen för deras nationella rättssystem och därför, på grund av åtgärdernas omfattning och verkningar, bättre kan uppnås på EU-nivå.

¹⁷ Om en bank har tillhandahållit 30 % av ett nödlidande lån och därefter säljer det till ett pris som är lägre än 70 % av värdet leder detta till en ytterligare förlust för banken.

Sedan finanskrisen år 2008 har de ökande volymerna av nödlidande lån fram till nyligen försämrat marknadens uppfattning av den europeiska banksektorn som helhet och har inneburit negativa externa effekter för hela EU. Dessa faktorer har blivit ännu mer relevanta inom ramen för bankunionen. Ett fåtal medlemsstater har aktivt arbetat för att ta itu med de stora volymerna av nödlidande lån under de senaste åren, vilket i de flesta fall främjats genom EU:s och IMF:s ekonomiska anpassningsprogram.

Trots att medlemsstaterna har erkänt det allvarliga problemet med nödlidande lån har de flesta hittills misslyckats med att vidta effektiva åtgärder för att ta itu med efterfrågesidan avseende överföringar av nödlidande lån. De som har gjort det har reglerat kreditförvärv och kreditförvaltning utan att beakta gränsöverskridande situationer. Detta har lett till bristande konkurrens på marknaden. De olika strategier som vidtagits av medlemsstaterna och deras olika tolkningar av särskilt kreditförvaltningsverksamheten har fragmenterat dessa marknader. Målen kan därför inte uppnås genom enskilda åtgärder som vidtas av medlemsstaterna.

Kommissionen har övervakat marknaden under ett antal år och har noterat ökande skillnader och växande problem som kräver åtgärder på EU-nivå. Bevis som inhämtats genom undersökningar och offentliga samråd har visat att en återhämtning med ekonomisk tillväxt inte har varit tillräcklig för att minska volymerna av nödlidande lån eftersom dessa påverkar bankernas sundhet negativt, deras tillhandahållande av kredit och de övergripande ekonomiska tillväxtutsikterna. Hittills har det inte vidtagits någon samordning bland medlemsstaterna om regler för förvärvare och förvaltare av bankkrediter. Åtgärder som vidtagits av medlemsstaterna kan endast åtgärda deras egna nationella marknadsförhållanden, vilket inte skulle vara tillräckligt för att minska de negativa effekterna för den inre marknadens funktion.

Tillhandahållandet av en ram på EU-nivå skulle säkerställa enhetliga tillträdesvillkor för förvärvare och förvaltare av krediter och ge dem ett pass för att bedriva verksamhet inom hela den inre marknaden. Detta skulle i synnerhet leda till mer konkurrens mellan potentiella investerare i banklån och skulle göra det möjligt för banker att sälja dem till mer konkurrenskraftiga priser. Detta skulle i sin tur göra det möjligt för bankerna att minska sin exponering för lån som har blivit nödlidande och omfördela sina resurser till nya lån till ekonomin. Samtidigt skulle de skyddsåtgärder som tillhandahålls konsumenterna säkerställa att konsumentskyddsnivån skulle upprätthållas i hela unionen när konsumentlån som ursprungligen beviljats av kreditinstitut säljs och förvaltas.

På liknande sätt har de medlemsstater som redan har infört förfaranden för ianspråktagande utanför domstol inrättat inhemska bestämmelser om grunder som i första hand rör nationella överväganden. I vissa fall har förfaranden utanför domstol för ianspråktagande av säkerhet inrättats för en lång tid och ger inte nödvändigtvis incitament till gränsöverskridande transaktioner. Med tanke på skillnaderna avseende hur effektiva de befintliga nationella förfarandena är och avsaknaden av sådana förfaranden i vissa medlemsstater är målet att tillhandahålla effektiva sådana system i hela EU, och att säkerställa att banker eller andra företag som har auktorisation att bevilja kredit i alla medlemsstater får använda ett sådant förfarande. Med tanke på kopplingarna mellan ianspråktagande av säkerhet och medlemsstaternas civilrättsliga och handelsrättsliga lagar, lagar om förfaranden före och vid insolvens samt offentlighetsrättsliga lagar bör de planerade reglerna för denna särskilda gemensamma mekanism för ianspråktagande av säkerhet kunna genomföras på ett sätt som är förenligt med dessa medlemsstaters lagstiftning. Genom nedanstående bestämmelser inrättas därför en gemensam mekanism som inte kräver att medlemsstaterna ingriper i de nationella systemen utanför domstol för ianspråktagande när sådana finns för den typ av säkerhet som

avses i förslaget. Det påskyndade ianspråktagandet av säkerhet utanför domstol är utformat som en särskild mekanism för att säkerställa att kreditgivaren och det lånande företaget kan avtala om en mekanism för ianspråktagandet utanför domstol avseende lös och fast egendom som har ställts som säkerhet.

Dessa mål kan uppnås bättre på EU-nivå.

- **Proportionalitetsprincipen**

Enligt proportionalitetsprincipen ska EU:s åtgärder till innehåll och form inte gå utöver vad som är nödvändigt för att nå målen i fördragen.

Detta förslag går inte utöver vad som är nödvändigt för att uppmuntra marknadstillträde och gränsöverskridande utveckling eftersom det inte påverkar bestämmelser i nationell lagstiftning om den faktiska överföringen av kreditgivarens rättigheter eller eventuella tillämpliga regler om förebyggande omstrukturering eller insolvensförfaranden.

Genom nedanstående bestämmelser fastställs ett regelverk som är proportionellt när det gäller att skapa villkor som är tillräckligt bindande för att effektivt uppnå målen samtidigt som medlemsstaterna får maximal flexibilitet att behålla de nationella bestämmelser som skyddar låntagarnas rättigheter och skydd.

Dessutom påverkas inte de befintliga konsumentskyddsreglerna och i förslaget beaktas behovet av ökade skyddsåtgärder när det gäller konsumentkrediter. Samtidigt som dessa berättigade farhågor noteras införs det genom förslaget ett krav på att förvärvare av konsumentlån från tredjeländer ska anlita auktoriserade kreditförvaltare som omfattas av kraven i detta direktiv och som är föremål för övervakning i EU av nationella behöriga myndigheter. På liknande sätt ska den planerade mekanismen för påskyndat ianspråktagande av säkerhet utanför domstol skapa balans mellan kreditgivarens och det lånande företags intressen. Den är inte tillgänglig för ianspråktagande av lån som beviljats konsumenter och även avseende företagare skulle den inte vara tillgänglig för att ta i anspråk säkerheter som utgörs av det lånande företags huvudsakliga bostad. Om det lånande företaget redan har betalat av merparten (85 %) av det utestående beloppet enligt kreditavtalet måste vederbörande ges mer tid för att verkställa betalningen innan säkerheten kan tas i anspråk.

Det rättsliga instrument som har valts, ett direktiv, är utformat för att nå målen med att säkerställa lika villkor mellan kreditgivare med säkerhetsrätt när det gäller deras förmåga att enas med låntagaren om ett förfarande utanför domstol för att återvinna värde från säkerheter i syfte att bevara den finansiella stabiliteten och öka företagets finansieringsmöjligheter.

- **Val av instrument**

Ett direktiv har valts för att säkerställa att bestämmelserna kan införlivas av medlemsstaterna i enlighet med befintlig privaträttslig och offentlighetsrättslig lagstiftning med tanke på flertalet kopplingar till civilrättsliga och handelsrättsliga lagar samt lagar om förfaranden före och vid insolvens. I artikel 53 i EUF-fördraget som är en av de rättsliga grunderna för detta förslag föreskrivs det att enbart ett direktiv ska antas.

Mot bakgrund av behovet av att säkerställa ett administrativt samarbete med beaktande av de olika tillsynsalternativ som för närvarande finns i medlemsstaterna vad gäller den verksamhet som omfattas av det här förslaget verkar ett direktiv vara det lämpliga valet av instrument.

3. RESULTAT AV EFTERHANDSUTVÄRDERINGAR, SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

- **Efterhandsutvärderingar/kontroller av ändamålsenligheten med befintlig lagstiftning**

Efterhandskontroller är inte tillämpliga eftersom detta område tidigare endast reglerades på nationell nivå.

- **Samråd med berörda parter**

Kommissionens avdelningar har genomfört ett särskilt offentligt samråd om utvecklingen av sekundärmarknader för nödlidande lån och skydd av kreditgivare med säkerhetsrätt från låntagares fallissemang¹⁸. Svaren på det offentliga samrådet har gett kvalitativa uppgifter till stöd för utarbetandet av en konsekvensbedömning.

Förslaget återspeglar i hög grad den återkoppling som samlats in från samrådet.

Förslaget speglar också de synpunkter som mottagits från den expertgrupp som kommissionen konsulterat om påskyndat ianspråktagande av säkerhet utanför domstol. Förslaget är en mer proportionerlig lösning för att uppnå det politiska målet jämfört med en fullständig harmonisering genom att det skapas en ny säkerhetsrättighet, såsom det ursprungligen var tänkt i det offentliga samrådet.

I majoriteten av svaren på det offentliga samrådet avseende sekundärmarknader för nödlidande lån bekräftas att den nuvarande storleken, likviditeten och strukturen på marknaderna i EU utgör ett hinder för förvaltning och avveckling av nödlidande lån i EU.

För en klar majoritet av de svarande som uttrycker en åsikt är skillnaderna mellan de nationella reglerna om försäljning av nödlidande lån ett effektivt hinder för utvecklingen av marknader för nödlidande lån. När det gäller typen av hinder för gränsöverskridande verksamhet hänvisas i majoriteten av svaren till den rättsliga ramen, insolvensregler och lokal praxis. Vissa berörda parter efterlyser ytterligare regler för att värna konsument-/gäldenärsskyddet medan andra parter anser att de nuvarande reglerna är tillräckliga och bör behållas. En betydande majoritet stöder en EU-ram för låneförvaltare. Nästan samtliga svarande som stöder en EU-ram för låneförvaltare förespråkar att den bör omfatta ett tillståndssystem och ungefär hälften av dem föreslår att den ska reglera tillsynen över låneförvaltare.

- **Insamling och användning av sakkunnigutlåtanden**

Förslaget bygger på en omfattande mängd forskning, externa studier, riktade samråd, intervjuer och andra källor.

Olika europeiska och internationella organisationer har offentliggjort analytiska rapporter som bygger på forskningsworkshoppar och samråd med berörda parter (ESRB, EBA, den gemensamma tillsynsmekanismen, ECB och IMF). Kommissionen kunde framför allt bygga vidare på en rapport från en särskild undergrupp för nödlidande lån inom rådets kommitté för finansiella tjänster samt på forskning som gjorts av konsultbyråer, akademiker och tankesmedjor. En expertgrupp med medlemsstaterna och EU:s institutioner inrättades i mitten av 2017 för att följa upp rådets handlingsplan.

¹⁸ https://ec.europa.eu/info/sites/info/files/2017-non-performing-loans-consultation-document_en.pdf.

Förslaget bygger också på riktade begäranden om information till medlemsstaternas justitieministerier och juridiska experter och på flera möten med medlemsstaternas nationella experter. Informationsinsamlingen omfattade också möten med berörda parter samt akademiska forskningsrapporter.

- **Konsekvensbedömning**

De viktigaste ekonomiska och sociala effekterna har granskats i två konsekvensbedömningar som åtföljer detta förslag.

I den första konsekvensbedömningen undersöktes situationen för kreditförvärvare och kreditförvaltare. I den beskrivs referensscenariot som jämförs med tre möjliga alternativ för att minska tillträdeshindren för låneförvärvare och låneförvaltare. Referensscenariot utgår från att det skulle fortsätta att finnas särskilda hinder för marknadstillträde i vissa medlemsstater och de uppföranderegler som avskräcker investerarnas tillträde och uppbyggnad av investerarelationer med låneförvaltare skulle finnas kvar. På grundval av de regler som tillämpas i medlemsstaterna och en diskussion om bästa tillsynspraxis togs tre alternativ fram för att underlätta och harmonisera marknadstillträdet, antingen genom att använda bindande gemensamma principer på hög nivå som riktas mot de mest betydande hindren, bindande gemensamma standarder som möjliggör gränsöverskridande verksamhet med hjälp av pass eller en bindande gemensam regelbok med pass. Enligt den analys som gjorts i konsekvensbedömningen är de två sistnämnda alternativen lika effektiva och av dem bedömdes de bindande gemensamma standarderna vara mer proportionerliga för att uppnå målet, även mot bakgrund av mycket olika bestämmelser om kreditöverföringar och låntagares rättigheter i medlemsstaterna, vilket kan kräva nationellt handlingsutrymme.

Konsekvensbedömningen lämnades till nämnden för lagstiftningskontroll den 8 december 2017¹⁹. Nämnden avgav ett negativt yttrande om konsekvensbedömningen och lämnade ett antal rekommendationer om förbättringar. Dokumentet omarbetades i enlighet med detta och lämnades in på nytt den 29 januari 2018. Den 13 februari 2018 avgav nämnden för lagstiftningskontroll ett positivt yttrande²⁰.

De viktigaste ändringarna i konsekvensbedömningen för att ta hänsyn till synpunkterna från Nämnden för lagstiftningskontroll var följande:

Det infördes en ny introduktion som är gemensam för alla tre lagstiftningsinitiativ om nödlidande lån. I den förklaras problemet med nödlidande lån i ett bredare sammanhang och kopplingarna mellan de olika initiativen i handlingsplanen för nödlidande lån förklaras mer utförligt.

Skillnaderna mellan låntagares rättigheter infördes som problemskapande faktorer samt diskussioner om hur de samverkar med ändringarna i auktorisationssystemet för investerare i nödlidande lån och låneförvaltare. Detta behandlades även i diskussionen om initiativets allmänna konsekvenser.

De konkreta bestämmelserna specificerades närmare, inbegripet en beskrivning av dessa bestämmelsers potentiella räckvidd, samt en diskussion om bästa praxis och hur de skulle

¹⁹ Arbetsdokument från kommissionens avdelningar – konsekvensbedömning: Utvecklingen av sekundärmarknader för nödlidande lån genom avlägsnande av onödiga hinder för låneförvaltning av tredje parter och överföring av lån och påskyndat ianspråktagande av säkerhet utanför domstol (del 1/2). SWD (2018) 75.

²⁰ Nämnden för lagstiftningskontroll, yttrande: Konsekvensbedömning / Utvecklingen av sekundärmarknader för nödlidande lån, Ares(2018)827204–13/02/2018.

kunna kombineras för att skapa ett samstämt regelverk. Det förtydligades att försäljningen av lån omfattar både presterande och nödlidande lån.

Vid uppföljningen av rekommendationerna i det andra yttrandet från Nämnden för lagstiftningskontroll infördes följande ändringar:

Uppsättningen rekommenderade alternativ minskades och kopplingen till de konkreta bestämmelser detta innebär beskrevs mer detaljerat.

Uppsättningen övervakningsindikatorer utökades till att även omfatta uppföranderegler för låneförvaltare och förvärvare av nödlidande lån med avseende på låntagares rättigheter och tillsynsmyndigheter.

I den andra konsekvensbedömningen behandlades påskyndat ianspråktagande av säkerhet utanför domstol. Fyra alternativ²¹ identifierades och granskades. Det första alternativet avsåg möjliga icke-reglerande åtgärder som grundas på befintliga internationella harmoniseringsinitiativ av förfaranden för ianspråktagande av säkerhet utanför domstol då kommissionen skulle rekommendera medlemsstaterna att införa sådana förfaranden. I det andra rekommenderade alternativet undersöktes möjligheten och fördelarna med att inrätta en minimiharmonisering av ett förfarande för ianspråktagande av säkerhet utanför domstol i hela EU så att banker i alla medlemsstater förfogar över ett effektivt förfarande för ianspråktagande av säkerhet utanför domstol. I det tredje alternativet behandlades möjligheten att skapa en ny säkerhet tillsammans med ett fullständigt harmoniserat förfarande för ianspråktagande utanför domstol. I det fjärde alternativet som förkastades på ett tidigt stadium övervägdes inrättandet av en unionsmekanism för ianspråktagande utanför domstol genom ett alternativt system.

Förslaget stöds av ett positivt yttrande från Nämnden för lagstiftningskontroll vad gäller påskyndat ianspråktagande av säkerhet utanför domstol av den 12 januari 2018²².

Såsom föreslagits av Nämnden för lagstiftningskontroll ändrades konsekvensbedömningen genom att en beskrivning om förslagets inverkan på medlemsstaternas nationella lagstiftning inkluderades.

- **Lagstiftningens ändamålsenlighet och förenkling**

En harmoniserad auktorisationsram minskar de administrativa kostnaderna inom EU och möjliggör för kreditförvaltarna att utvidga sin verksamhet i olika medlemsstater med hjälp av passet.

- **Grundläggande rättigheter**

Förslaget är förenligt med de grundläggande rättigheter och de principer som erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, särskilt näringsfriheten, rätten till egendom, rätten till en rättvis rättegång, skydd av personuppgifter och konsumentskydd.

²¹ Arbetsdokument från kommissionens avdelningar – konsekvensbedömning: Utvecklingen av sekundärmarknader för nödlidande lån genom avlägsnande av onödiga hinder för låneförvaltning av tredje parter och överföring av lån och påskyndat ianspråktagande av säkerhet utanför domstol (del 2/2). SWD (2018) 75

²² Nämnden för lagstiftningskontroll, yttrande: Konsekvensbedömning / Påskyndat ianspråktagande av säkerhet utanför domstol, Ares(2018)215454–12/01/2018.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Detta lagförslag innebär inga kostnader för Europeiska unionens budget.

5. ÖVRIGA INSLAG

- **Genomförandeplaner samt åtgärder för övervakning, utvärdering och rapportering**

En utvärdering planeras fem år efter åtgärdens genomförande och enligt kommissionens riktlinjer för bättre lagstiftning. Syftet med utvärderingen kommer bland annat att vara att bedöma hur effektiv och ändamålsenlig den har varit för att uppnå målen och för att besluta om eventuella nya åtgärder eller ändringar. Medlemsstaterna ska förse kommissionen med de uppgifter som är nödvändiga för att utarbeta denna rapport.

- **Förklarande dokument (för direktiv)**

Med tanke på de olika nationella regelverken och tillsynssystemen och behovet av att direktivet genomförs på ett konsekvent sätt bör anmälan av införlivandeåtgärder som görs av medlemsstaterna åtföljas av ett eller flera dokument som förklarar förhållandet mellan de olika delarna i direktivet och motsvarande delar i de nationella instrumenten för införlivande.

- **Ingående redogörelse för de specifika bestämmelserna i förslaget**

Avdelning I består av syfte, tillämpningsområde och definitioner.

Detta direktiv ska tillämpas på förvärvare och förvaltare av kredit som ursprungligen utfärdats av ett kreditinstitut eller dess dotterbolag, oavsett vilken typ av låntagare som berörs. Detta direktiv ska inte tillämpas på förvärv och förvaltning av ett kreditavtal som utförs av ett kreditinstitut och dess dotterbolag i EU eller på förvärv och förvaltning av kreditavtal som utfärdats av andra typer av kreditgivare än kreditinstitut och deras dotterbolag.

Vad beträffar det påskyndade förfarandet för ianspråktagande av säkerhet utanför domstol tillämpas detta direktiv på kreditavtal som ingåtts mellan kreditgivare, främst banker, och låntagare inom deras närings-, handels- eller yrkesverksamhet och som är säkrade genom lös och fast egendom som ägs av låntagaren och som har ställts som säkerhet till en kreditgivare för att säkra återbetalningen av ett lån. Genom att tillämpningsområdet begränsas till företagslån bör negativa effekter på konsumenterna och hushållen undvikas. Även för lånande företag kommer den stadigvarande bostaden undantas från tillämpningsområdet, grundat på sociala hänsynstaganden.

I artikel 3 anges de definitioner som används i detta direktiv.

I **avdelning II** fastställs en ram för förvaltare av kreditavtal som utfärdats av kreditinstitut.

Kapitel I innehåller bestämmelserna om auktorisation av kreditförvaltare.

I artikel 5 fastställs det maximala antalet krav som kreditförvaltare måste uppfylla för att få auktorisation i sin hemmedlemsstat.

I artikel 6 fastställs förfarandena för auktorisation och i artikel 7 de fall då auktorisationen får återkallas.

Genom artikel 8 införs en skyldighet att inrätta ett offentligt register över auktoriserade kreditförvaltare i varje medlemsstat.

Artikel 9 innehåller ett krav på att förhållandet mellan en kreditförvaltare och en kreditgivare ska grundas på ett skriftligt avtal som bland annat innehåller en tydlig hänvisning till skyldigheten att följa den unionsrätt och nationell lagstiftning som tillämpas på kreditavtalet. Dessutom är kreditförvaltaren skyldig att dokumentera uppgifter som de behöriga myndigheterna har tillgång till under tio års tid.

Artikel 10 innehåller regler om kreditförvaltares utkontraktering av verksamhet genom att säkerställa att de fortsatt är fullt ansvariga för samtliga skyldigheter enligt de nationella bestämmelser varigenom detta direktiv införlivas.

I kapitel II behandlas tillhandahållande av gränsöverskridande kreditförvaltning.

Enligt artikel 11 är medlemsstaterna skyldiga att säkerställa frihet att tillhandahålla tjänster inom unionen för auktoriserade kreditförvaltare. I detta syfte fastställs i direktivet särskilda bestämmelser om förfaranden och kommunikation mellan myndigheterna i hemlandet och värdlandet.

Artikel 12 innehåller särskilda regler om hur sådana gränsöverskridande förvaltare ska övervakas genom att tillsynsansvaret delas mellan hemlandets och värdlandets behöriga myndigheter.

Avdelning III täcker kreditförvärvare.

I artikel 13 föreskrivs att kreditgivare ska lämna all nödvändig information till en kreditförvärvare innan ett sådant avtal ingås, med vederbörlig hänsyn till bestämmelser om skydd av personuppgifter. När den första överföringen av krediten görs från ett kreditinstitut till en annan förvärvare än ett kreditinstitut ska den myndighet som utövar tillsyn över kreditinstitutet informeras om detta.

I artikel 14 föreskrivs att kreditinstituten ska använda de datastandarder som tillhandahålls av Europeiska bankmyndigheten.

Enligt artikel 15 är företrädare som är etablerade i unionen, och som företräder förvärvare som inte är etablerade i unionen, skyldiga att använda en auktoriserad kreditförvaltare eller ett kreditinstitut inom unionen när det gäller kreditavtal som ingås med konsumenter.

Artikel 16 innehåller bestämmelser enligt vilka kreditförvärvare ska informera de behöriga myndigheterna om förvaltningen av de krediter som förvärvas.

Artikel 17 innehåller en regel som innebär att om en överföring av kreditavtalet ingås, ska en förvärvare från tredje land utse en företrädare som är etablerad i unionen. Denna företrädare kommer att ansvara för de skyldigheter som åläggs kreditförvärvare enligt detta direktiv.

I artikel 18 fastställs regler om verkställighet av ett kreditavtal direkt av kreditförvärvaren och den informationsskyldighet som åläggs kreditförvärvarna och de behöriga myndigheterna.

Genom artikel 19 införs informationsskyldigheter för förvärvaren i händelse av att denna överför kreditavtalet.

Avdelning IV omfattar de behöriga myndigheternas övervakning.

I artikel 20 fastställs skyldigheter för efterlevnaden av nationella bestämmelser varigenom detta direktiv införliva och utnämningen av behöriga myndigheter som är ansvariga för att

utföra de uppgifter och åligganden som fastställts i de nationella bestämmelser varigenom direktivet genomförs.

I artikel 21 beskrivs de behöriga myndigheternas tillsynsbefogenheter, medan artikel 22 innehåller bestämmelser om administrativa påföljder och avhjälpande åtgärder.

I **avdelning V** fastställs en ram för påskyndat ianspråktagande av säkerhet utanför domstol som är ett instrument som överenskommit mellan kreditgivaren med säkerhetsrätt och det lånande företaget på frivillig basis och som kreditgivaren med säkerhetsrätt får utöva när de villkor som anges i artikel 23 är uppfyllda.

Enligt artikel 24 ska medlemsstaterna ha inrättat minst ett verkställighetsförfarande som kan användas för den mekanism för påskyndat ianspråktagande av säkerhet utanför domstol som anges i detta förslag. Medlemsstaterna kan välja mellan offentlig auktion och privata försäljningsförfaranden som vanligtvis används för att realisera säkerheter. Om det i den nationella lagstiftningen fastställs ett förfarande för beslagtagande av tillgången, får det förfarandet också användas vid detta förfarande för påskyndat ianspråktagande av säkerhet utanför domstol. Medlemsstaterna har handlingsutrymme vad gäller vilken typ av verkställighetsförfarande som bör göras tillgänglig för kreditgivarna, med tanke på de många kopplingarna mellan ianspråktagande av säkerhet och privaträttslig och offentligrättslig lagstiftning och, i synnerhet, beroende på vilken typ av säkerhetsrätt som används för att garantera säkerheten.

Artikel 28 ger låntagaren rätt att invända mot användning av detta påskyndade förfarande för ianspråktagande av säkerhet utanför domstol.

För att skydda låntagaren ska kreditgivaren enligt artikel 29 betala det lånande företaget, i händelse av att ett belopp som återvinns genom detta påskyndade förfarande för ianspråktagande av säkerhet utanför domstol överstiger den utestående skulden, ett eventuellt överskott mellan det utestående beloppet enligt kreditavtalet med säkerhetsrätt och intäkterna från försäljningen av tillgången (efter en offentlig auktion eller en privat försäljning). Vid beslagtagande är det lämpligt att kreditgivaren ska vara skyldig att betala låntagaren ett eventuellt överskott mellan det utestående beloppet enligt kreditavtalet med säkerhetsrätt och värderingen av tillgången.

Artikel 32 syftar till att säkerställa fullständig förenlighet och komplementaritet mellan detta påskyndade förfarande för ianspråktagande av säkerhet utanför domstol och förfaranden före och vid insolvens som inletts i enlighet med medlemsstaternas lagar. Artikel 32 syftar också till att säkerställa fullständig förenlighet och komplementaritet mellan detta påskyndade förfarande för ianspråktagande av säkerhet utanför domstol och omstruktureringsförslaget genom att det fastställs att kreditgivare, inbegripet kreditgivare med säkerhetsrätt i ett företag eller en företagare som är föremål för ett omstruktureringsförfarande omfattas av avbrytandet av enskilda verkställighetsåtgärder.

Enligt artikel 33 ska medlemsstaterna och, vad gäller kreditinstitut – kreditinstitutens tillsynsmyndigheter, årligen samla in uppgifter om antalet lån med säkerhet som tas i anspråk genom förfaranden utanför domstol, tidsramarna och värdet på återvinningsgraden samt årligen meddela kommissionen dessa uppgifter.

Avdelning VI innehåller i artikel 34 särskilda skyddsåtgärder för konsumenter vid ändring av kreditavtalet och i artikel 35 för hanteringen av klagomål både av kreditförvaltaren och de behöriga myndigheterna.

I artikel 36 bekräftas respekten för reglerna för skydd av personuppgifter.

I artikel 37 föreskrivs en skyldighet för behöriga myndigheter att säkra ett allmänt administrativt samarbete.

Avdelning VII innehåller i artikel 38 en ändring av direktivet om hypotekslån för att vid en överföring av en kredit till en konsument som omfattas av direktivet ska konsumenten ha rätt att göra gällande samma invändningar gentemot den kreditförvärvare som denna kunde ha gjort gentemot den ursprungliga kreditgivaren och en skyldighet att informera konsumenten.

Avdelning VIII innehåller slutbestämmelser om inrättandet av en kommitté som ska bistå kommissionen, om översyn, tidsfristen för införlivande, ikraftträdande och adressater.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

om kreditförvaltare, kreditförvärvare och återvinning av säkerhet

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT
DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 53 och artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande²³,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och

av följande skäl:

- (1) Upprättandet av en övergripande strategi för att hantera problematiken kring nödlidande lån är en prioritering för unionen²⁴. Trots att det främst är kreditinstitutens och medlemsstaternas ansvar att hantera nödlidande lån finns det också en tydlig unionsdimension för att minska nuvarande volymer av nödlidande lån samt att förhindra en alltför stor ackumulering av nödlidande lån i framtiden. Med tanke på den nära kopplingen mellan banksystemen och de finansiella systemen i hela unionen där kreditinstitut bedriver verksamhet inom flera jurisdiktioner och medlemsstater finns det stor risk för spridningseffekter mellan medlemsstaterna och unionen i stort, både när det gäller ekonomisk tillväxt och finansiell stabilitet.
- (2) Ett integrerat finansiellt system kommer att ge den ekonomiska och monetära unionen förbättrad motståndskraft genom att underlätta privat riskdelning över gränserna, och samtidigt minska behovet av offentlig riskdelning. För att uppnå dessa mål bör unionen fullborda bankunionen och ytterligare utveckla kapitalmarknadsunionen. Att ta itu med stora volymer av nödlidande lån och en eventuell framtida ackumulering av dem är avgörande för att fullborda bankunionen eftersom det är centralt för att säkerställa konkurrens inom banksektorn, bevara den finansiella stabiliteten och främja utlåning för att skapa arbetstillfällen och tillväxt inom unionen.
- (3) I juli 2017 uppmanade rådet i sin handlingsplan för hantering av nödlidande lån i Europa²⁵ olika institutioner att vidta lämpliga åtgärder för att fortsätta arbetet med att

²³ EUT C, , s. .

²⁴ Se diskussionsunderlaget om en fördjupad ekonomisk och monetär union på https://ec.europa.eu/commission/sites/beta-political/files/reflection-paper-emu_en.pdf, 31.5.2017

²⁵ 11/07/2017, <http://www.consilium.europa.eu/en/press/press-releases/2017/07/11/conclusions-non-performing-loans/pdf>.

ta itu med det stora antalet nödlidande lån i unionen. I handlingsplanen fastställs ett övergripande tillvägagångssätt med fokus på en kombination av kompletterande politiska åtgärder inom fyra områden: i) reglering och tillsyn av banker, ii) en reform av regelverken för omstrukturering, insolvens och skuldindrivning, iii) utveckling av sekundärmarknader för osäkra tillgångar och iv) främjande av en omstrukturering av banksystemet. Åtgärder inom dessa områden ska vidtas på nationell nivå och på EU-nivå om så är lämpligt. Kommissionen gav uttryck för en liknande avsikt i sitt meddelande om fullbordande av bankunionen av den 11 oktober 2017²⁶, där man efterlyste ett omfattande paket för att ta itu med problemet med nödlidande lån inom unionen.

- (4) Detta direktiv, tillsammans med andra åtgärder som kommissionen lägger fram, samt de åtgärder som vidtagits av ECB i samband med banktillsynen inom ramen för den gemensamma tillsynsmekanismen, och av Europeiska bankmyndigheten, kommer att skapa en lämplig miljö för kreditinstitut att ta itu med nödlidande lån i sina balansräkningar och minska risken för ackumulering av nödlidande lån i framtiden.
- (5) Kreditinstituten kommer att bli skyldiga att avsätta tillräckliga resurser när nya lån blir nödlidande, vilket bör skapa lämpliga incitament för att hantera nödlidande lån i ett tidigt skede och bör förhindra en alltför stor ackumulering av dem. När lån blir nödlidande skulle effektivare verkställighetsmekanismer för säkrade lån möjliggöra för kreditinstituten att ta nödlidande lån i anspråk förutsatt att det finns lämpliga skyddsåtgärder för låntagare. Skulle volymerna av nödlidande lån blir för stora – vilket i nuläget är fallet för vissa kreditinstitut och vissa medlemsstater – bör kreditinstituten kunna sälja dem till andra aktörer på en effektiv, konkurrenskraftig och öppen sekundärmarknad. Behöriga myndigheter för kreditinstituten kommer att vägleda dem avseende detta på grundval av deras befintliga bankspecifika befogenheter enligt andra pelaren i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013²⁷ (kapitalkravsförordningen). Om nödlidande lån blir ett betydande och omfattande problem kan medlemsstaterna inrätta nationella kapitalförvaltningsbolag eller vidta andra alternativa åtgärder inom ramen för de nuvarande reglerna för statligt stöd och resolution av banker.
- (6) Detta direktiv bör göra det möjligt för kreditinstituten att bättre hantera lån så fort de blir nödlidande genom att förbättra förutsättningarna för att antingen ta i anspråk den säkerhet som används som säkerhet för krediten eller för att sälja krediten till tredje parter. Införandet av påskyndat ianspråktagande av säkerhet som en snabb mekanism för återvinning av säkerheternas värde skulle minska kostnaderna för lösande av nödlidande lån och därmed stödja både kreditinstitut och förvärvare av nödlidande lån med att återvinna värde. När kreditinstitut drabbas av en stor ökning av nödlidande lån och saknar personal eller expertis för att förvalta dem korrekt skulle en fungerande lösning vara att antingen lägga ut förvaltningen av dessa lån på en specialiserad kreditförvaltare eller att överföra kreditavtalet till en kreditförvärvare som har den riskbenägenhet och expertis som krävs för att förvalta det.
- (7) De två lösningar som föreskrivs i detta direktiv för kreditinstitutens hantering av nödlidande lån är ömsesidigt förstärkande. I takt med en kortare verkställighetstid och

²⁶ Meddelande till Europaparlamentet, rådet, Europeiska centralbanken, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén om fullbordande av bankunionen, COM(2017) 592 final, 11.10.2017.

²⁷ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

en ökad återvinningsgrad, vilket är förväntat med påskyndat ianspråktagande av säkerhet utanför domstol, ökar värdet på ett nödlidande lån. Detta skulle i sin tur öka köpkurserna vid transaktioner av nödlidande lån. En ytterligare effekt är att det blir mindre komplicerat att sälja nödlidande lån om det har ställts en säkerhet för lånet. Orsaken till detta är att prissättning är enklare för ett säkrat nödlidande lån än ett lån utan säkerhet vid en sekundärmarknadstransaktion eftersom säkerhetens värde utgör ett minimivärde för det nödlidande lånet. En mer likvid och bättre fungerande sekundärmarknad för nödlidande lån där investerare skulle visa större intresse för nödlidande lån och där ett påskyndade verkställighetsförfarande utgör ett inslag skulle innebära att kreditinstituten får ytterligare incitament att använda ett påskyndat förfarande utanför domstol för ianspråktagande av säkerhet när nya lån utfärdas. Den harmonisering som uppnås genom detta direktiv skulle dessutom främja framväxten av investerare i nödlidande lån med hela EU som marknad, vilket skulle förbättra marknadslikviditeten ytterligare.

- (8) Även om begreppen ”lån” och ”banker” ofta nämns i den offentliga debatten används nedan de mer exakta rättsliga termerna ”kredit” eller ”kreditavtal” och ”kreditinstitut”. Om inte annat anges, omfattar termerna bank och kreditinstitut också deras dotterbolag.
- (9) Detta direktiv bör främja utvecklingen av sekundärmarknader för nödlidande lån i unionen genom att undanröja hinder för att kreditinstitut överför nödlidande lån till andra institut än kreditinstitut, samtidigt som man värnar om konsumenternas rättigheter. Varje föreslagen åtgärd bör också förenkla och harmonisera auktorisationskraven för kreditförvaltare. Genom detta direktiv bör det därför inrättas en unionsomfattande ram för både förvärvare och förvaltare av sådana kreditavtal som har utfärdats av kreditinstitut.
- (10) I nuläget kan kreditförvärvare och kreditförvaltare dock inte dra nytta av den inre marknaden till följd av hinder som orsakas av skillnader i nationella lagstiftningar eftersom det saknas ett för ändamålet avsett och sammanhängande regelverk och tillsynssystem. Medlemsstaterna har mycket olika regler för hur andra institut än kreditinstitut kan erhålla kreditavtal från kreditinstitut. Andra institut än kreditinstitut som köper kredit som utfärdats av kreditinstitut regleras inte i vissa medlemsstater medan de i andra medlemsstater omfattas av olika krav, ibland även av ett krav på att erhålla auktorisation som om de vore kreditinstitut. Dessa skillnader i de rättsliga kraven har medfört betydande hinder för lagliga gränsöverskridande förvärv av kredit i unionen främst genom ökade efterlevnadskostnader vid förvärv av kreditportföljer. Resultatet är att kreditförvärvare bedriver verksamhet i ett begränsat antal medlemsstater, vilket har lett till begränsad konkurrens på den inre marknaden eftersom antalet intresserade kreditförvärvare fortfarande är lågt. Detta har lett till en ineffektiv sekundärmarknad för nödlidande lån. Dessutom är volymerna på de huvudsakligen nationella marknaderna för nödlidande lån oftast små.
- (11) Det begränsade deltagandet av andra institut än kreditinstitut har resulterat i låg efterfrågan, svag konkurrens och låga köpkurser för kreditavtalsportföljer på sekundärmarknaderna, vilket avskräcker kreditinstituten från att sälja nödlidande kreditavtal. Det finns alltså en tydlig EU-dimension vad gäller utvecklingen av marknader för krediter som beviljas av kreditinstitut och som säljs till andra institut än kreditinstitut. Å ena sidan bör det vara möjligt för kreditinstituten att sälja nödlidande kreditavtal eller till och med presterande kreditavtal på unionsnivå på effektiva, konkurrenskraftiga och öppna sekundärmarknader. Å andra sidan gör fullbordandet av bankunionen, och en kapitalmarknadsunion, det nödvändigt att agera för att förhindra

ackumulering av nödlidande kreditavtal i kreditinstitutens balansräkningar så att de kan fortsätta att utföra sin uppgift att finansiera ekonomin.

- (12) Kreditgivare bör kunna verkställa ett kreditavtal och själva återvinna utestående belopp, alternativt bör de kunna anförtro sådana återkrav till en annan person som tillhandahåller sådana tjänster på yrkesmässiga grunder, dvs. kreditförvaltare. På samma sätt anlitar kreditförvärvare från kreditinstitut ofta en kreditförvaltares tjänster för att återkräva utestående belopp men trots detta omfattas kreditförvaltningstjänster ännu inte av en unionsram.
- (13) Vissa medlemsstater lagstiftar om kreditförvaltningstjänster, men i varierande utsträckning. För det första har bara vissa medlemsstater lagstiftat om denna verksamhet, och de som har gjort det definierar den på mycket olika sätt. De ökade regelefterlevnadskostnaderna utgör ett hinder för utvecklingen av utvidgningsstrategier genom sekundär etablering eller tillhandahållande av gränsöverskridande tjänster. För det andra kräver ett betydande antal medlemsstater auktorisation för viss verksamhet som dessa kreditförvaltare utför. Denna auktorisation ställer olika krav och ger inte möjlighet till gränsöverskridande tillväxt vilket åter utgör ett hinder för tillhandahållande av gränsöverskridande tjänster. I vissa fall krävs slutligen lokal etablering enligt lag, vilket hindrar utövandet av friheten att tillhandahålla gränsöverskridande tjänster.
- (14) Medan kreditförvaltare kan erbjuda sina tjänster till kreditinstitut och kreditförvärvare som inte är kreditinstitut, är en konkurrenskraftig och integrerad marknad för kreditförvaltare kopplad till utvecklingen av en konkurrenskraftig och integrerad marknad för kreditförvärvare. Eftersom kreditförvärvare ofta saknar kapacitet att själva förvalta krediter får de inte förvärva kredit från kreditinstitut om de inte kan lägga ut kreditförvaltningen på andra enheter.
- (15) Avsaknaden av konkurrenstryck på marknaden för förvärv av kredit och på marknaden för kreditförvaltningsverksamhet resulterar i att kreditförvaltningsfirmor debiterar kreditförvärvare höga avgifter för sina tjänster och leder till låga priser på sekundärmarknaderna för kredit. Detta minskar incitamenten för kreditinstitut att minska sina nivåer av nödlidande lån.
- (16) Därför krävs åtgärder på EU-nivå för att hantera kreditförvärvares och kreditförvaltares ställning i förhållande till krediter som ursprungligen beviljats av kreditinstitut. Förslaget kommer i detta skede inte att omfatta krediter som ursprungligen utfärdats av andra institut än kreditinstitut eller allmän indrivning av skulder eftersom det saknas bevis på makroekonomisk relevans, dåligt anpassade incitament eller dåligt fungerande marknader för en sådan utvidgning av tillämpningsområdet.
- (17) Även om syftet med detta direktiv är att stärka kreditinstitutens förmåga att hantera krediter som blivit nödlidande eller riskerar att bli nödlidande, omfattar den sekundära marknaden för krediter både presterande och nödlidande krediter. Den faktiska marknadsförsäljningen omfattar kreditportföljer som består av en blandning av presterande, ineffektiva och nödlidande krediter. Portföljerna omfattar krediter både med och utan säkerhet som ägs av konsumenter eller företag. Om reglerna för verkställighet av krediter är olika för varje typ av kredit eller låntagare skulle det innebära ytterligare kostnader avseende sammansättningen av de kreditportföljer som säljs. De bestämmelser i detta direktiv som är inriktade på utvecklingen av sekundärmarknaden omfattar presterande och nödlidande krediter i syfte att undvika en situation där dessa merkostnader skulle avskräcka investerarnas deltagande och

splittra denna framväxande marknad. Kreditinstituten kommer att gynnas av en bredare investerarbas och effektivare kreditförvaltare. Liknande fördelar kommer att tillfalla kapitalförvaltningsbolag som är centrala i vissa medlemsstater vid marknadsföring av både nödlidande och presterande kredit från kreditinstitut som hade försatts i resolution eller omstrukturerats eller som på annat sätt har avlastat dem från deras balansräkningar²⁸.

- (18) Den vikt som läggs av unionslagstiftaren vid det konsumentskydd som anges i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/17/EU²⁹, Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/48/EG³⁰ och rådets direktiv 93/13/EEG³¹ innebär att en överlåtelse av kreditgivarens rättigheter enligt ett kreditavtal eller avtalet i sig till en kreditförvärvare inte på något sätt bör påverka den skyddsnivå som beviljas konsumenterna genom unionsrätten. Kreditförvärvare och kreditförvaltare bör därför följa den unionsrätt som är tillämplig på det ursprungliga kreditavtalet och konsumenten bör behålla samma skyddsnivå som tillhandahålls enligt unionsrätten eller som avgörs enligt EU:s eller nationella lagvalsregler oavsett vilken lag som är tillämplig på kreditförvärvaren eller kreditförvaltaren.
- (19) Detta direktiv bör inte påverka unionsrättsakterna om civilrättsligt samarbete, i synnerhet de bestämmelser om den tillämpliga lagen för avtalsförpliktelser och behörighet, även tillämpningen av dessa akter och bestämmelser i enskilda fall enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008³² och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 1215/2012³³. Alla kreditgivare och personer som företräder dem är skyldiga att respektera dessa unionsrättsakter i sina kontakter med konsumentorganisationer och nationella myndigheter för att säkerställa att konsumenternas rättigheter skyddas.
- (20) För att säkerställa en hög konsumentskyddsnivå fastställs i unionsrätten och i nationell lagstiftning ett antal rättigheter och skyddsåtgärder med anknytning till kreditavtal som utlovats till eller beviljats konsumenterna. Dessa rättigheter och skyddsåtgärder är i synnerhet tillämpliga på förhandlingar om och ingående av kreditavtal och avtalets prestationer eller avsaknad av prestationer. Detta är särskilt fallet när det gäller långsiktiga konsumentkreditavtal som omfattas av direktiv 2014/17/EU med avseende på konsumenternas rätt att helt eller delvis fullgöra sina skyldigheter enligt ett kreditavtal innan avtalet löper ut eller att i tillämpliga fall bli informerade genom det standardiserade EU-faktabladet om en eventuell överföring av kreditavtalet till en kreditförvärvare. Låntagarens rättigheter bör inte heller ändras om överföringen av kreditavtalet mellan ett kreditinstitut och en förvärvare sker i form av att avtalet förnyas.

²⁸ Se arbetsdokument från kommissionens avdelningar SWD (2018 72) om en plan för kapitalförvaltningsbolag.

²⁹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/17/EU av den 4 februari 2014 om konsumentkreditavtal som avser bostadsfastighet och om ändring av direktiven 2008/48/EG och 2013/36/EU och förordning (EU) nr 1093/2010 (EUT L 60, 28.2.2014, s. 34).

³⁰ Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/48/EG av den 23 april 2008 om konsumentkreditavtal och om upphävande av rådets direktiv 87/102/EEG (EUT L 34, 22.5.2008, s. 66).

³¹ Rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal (EGT L 95, 21.4.1993, s. 29).

³² Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008 av den 17 juni 2008 om tillämplig lag för avtalsförpliktelser (Rom I), EUT L 177, 4.7.2008, s. 6.

³³ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område, EUT L 351, 20.12.2012, s. 1.

- (21) Detta direktiv minskar dessutom inte räckvidden för tillämpningen av unionens konsumentskyddsbestämmelser och i den mån kreditförvärvare betraktas som kreditgivare enligt bestämmelserna i direktiv 2014/17/EU och direktiv 2008/48/EG bör de omfattas av de särskilda skyldigheter som anges i artikel 35 i direktiv 2014/17/EU respektive artikel 20 i direktiv 2008/48/EG.
- (22) Unionens kreditinstitut och deras dotterbolag bedriver kreditförvaltningsverksamhet som en del av den normala verksamheten. De har samma skyldigheter avseende kredit som de själva har utfärdat och kredit som de har köpt från ett annat kreditinstitut. Eftersom de redan regleras genom lagstiftning och övervakas, skulle tillämpning av detta direktiv på deras kreditförvaltnings- eller kreditköpsverksamhet innebära en onödig dubbling av auktorisations- och efterlevnadskostnaderna, och de omfattas därför inte av detta direktiv.
- (23) För att göra det möjligt för befintliga kreditförvärvare och kreditförvaltare att anpassa sig till kraven i de nationella bestämmelserna varigenom detta direktiv genomförs, och särskilt för att möjliggöra för en kreditförvaltare att bli auktoriserad, kommer detta direktiv endast att tillämpas på överföringar av kreditavtal som äger rum sex månader efter det att tidsfristen för införlivande har löpt ut.
- (24) Auktorisationen av en kreditförvaltare för att tillhandahålla kreditförvaltningsverksamhet i hela unionen bör omfattas av enhetliga och harmoniserade villkor som bör tillämpas på ett proportionellt sätt av de behöriga myndigheterna. För att undvika att skyddet av gäldenären eller låntagaren minskar och för att främja förtroendet bör det i villkoren för att bevilja och behålla en auktorisation som kreditförvaltare säkerställas att personer som har ett kvalificerat innehav i kreditförvaltaren eller som ingår i förvaltarens ledning inte finns i registret för allvarliga brott med anknytning till egendomsbrott, brott i samband med ekonomisk verksamhet eller brott mot den fysiska integriteten och att de har gott anseende. Dessa personer samt kreditförvaltaren bör inte heller vara föremål för ett insolvensförfarande eller tidigare ha förklarats i konkurs såvida de inte har förklarats återställda i enlighet med nationell lagstiftning. För att säkerställa överensstämmelse med gäldenärsskyddet och reglerna för skydd av personuppgifter krävs det att det inrättas lämpliga styrformer och interna kontrollmekanismer samt registrering och hantering av klagomål och att de är föremål för tillsyn. Dessutom bör kreditförvaltarna vara skyldiga att agera rättvist och med vederbörlig hänsyn till låntagarens ekonomiska situation. Om det på nationell nivå finns skuldrådgivningstjänster som underlättar skuldåterbetalning, bör kreditförvaltaren överväga att hänvisa låntagaren till sådana tjänster.
- (25) För att undvika långdragna förfaranden och osäkerhet är det nödvändigt att fastställa krav avseende den information som sökandena måste lägga fram samt rimliga tidsfrister för att utfärda en auktorisation och villkoren för att återkalla en auktorisation. När myndigheterna återkallar en auktorisation för en kreditförvaltare som tillhandahåller kreditförvaltningsverksamhet i andra medlemsstater bör de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten underrättas. Det bör också inrättas ett uppdaterat offentligt webbregister i varje medlemsstat för att säkerställa öppenhet när det gäller antalet auktoriserade kreditförvaltare och deras identitet.
- (26) Det bör fastställas att kreditförvaltarna ansvarar för att se till att när de lägger ut sin verksamhet på tillhandahållare av kreditförvaltning leder inte detta till att tillhandahållaren av kreditförvaltning tar oskäliga operativa risker eller följer samtliga rättsliga krav i nationell lagstiftning eller unionsrätten eller begränsar en rättslig myndighets förmåga att utöva sina skyldigheter och skydda låntagarnas rättigheter.

- (27) När en kreditgivare överlåter förvaltningen och verkställigheten av ett kreditavtal delegerar kreditgivaren sina rättigheter och skyldigheter samt den direkta kontakten med låntagaren till kreditförvaltaren men förblir ytterst ansvarig. Därför bör förhållandet mellan kreditgivaren och kreditförvaltaren fastställas tydligt i skriftlig form och det bör vara möjligt för de behöriga myndigheterna att kontrollera hur ett sådant förhållande har fastställts.
- (28) För att säkerställa kreditförvaltarnas rätt att bedriva gränsöverskridande verksamhet och för att tillhandahålla tillsyn över dem inrättas genom detta direktiv ett förfarande för att en auktoriserad kreditförvaltare ska ha rätt att bedriva gränsöverskridande verksamhet. Kommunikationen mellan myndigheterna i hem- och värdmedlemsstaten samt med kreditförvaltaren bör ske inom rimliga tidsfrister.
- (29) För att de gränsöverskridande kreditförvaltningstjänsterna ska kunna övervakas på ett effektivt och ändamålsenligt sätt bör det inrättas en särskild ram för samarbetet mellan hemlandets och värdlandets behöriga myndigheter. Denna ram bör möjliggöra informationsutbyte samtidigt som konfidentialiteten bevaras, inspektioner på platsen och på distans, tillhandahållandet av bistånd, anmälan av kontrollresultaten och inspektionerna och eventuella åtgärder som vidtas.
- (30) En viktig förutsättning för att kreditförvärvare och kreditförvaltare ska kunna ta på sig rollen bör vara att de kan få tillgång till all relevant information och medlemsstaten bör säkerställa att detta är möjligt, samtidigt som EU:s dataskyddsbestämmelser och de nationella dataskyddsbestämmelserna iakttas.
- (31) Om ett kreditinstitut överför ett kreditavtal bör de vara skyldiga att informera sin tillsynsmyndighet och den behöriga myndighet som kontrollerar efterlevnaden av detta direktiv om de viktigaste egenskaperna hos den överförda kreditportföljen och förvärvarens identitet och, i förekommande fall, förvärvarens företrädare i unionen. Den behöriga myndigheten bör vara skyldig att överföra dessa uppgifter till de myndigheter som är behöriga att utöva tillsyn över kreditförvärvaren och den behöriga myndighet där låntagaren är etablerad. Sådana krav på öppenhet möjliggör en harmoniserad och effektiv övervakning av överföringen av kreditavtal inom unionen.
- (32) Som en del av rådets handlingsplan skulle kreditinstitutens datainfrastruktur stärkas genom enhetliga och standardiserade data för nödlidande kreditavtal. Europeiska bankmyndigheten (EBA) har utvecklat datamallar som ger information om kreditexponeringar utanför handelslagret och gör det möjligt för potentiella förvärvare att utvärdera kreditavtalens värde och agera med tillbörlig aktsamhet. Att använda sådana mallar på kreditavtal skulle minska det asymmetriska informationsförhållandet mellan potentiella förvärvare och säljare av kreditavtal och därmed bidra till utvecklingen av en fungerande sekundärmarknad i unionen. EBA bör därför utveckla datamallarna så att de blir tekniska genomförandestandarder och kreditinstitutet bör använda dessa standarder för att underlätta värderingen av de kreditavtal som saluförs.
- (33) Eftersom värderingen av en portfölj med nödlidande krediter är komplicerad och komplex är de faktiska köparna på sekundärmarknaderna sofistikerade investerare. Ofta är de investeringsfonder, finansinstitut eller kreditinstitut. Eftersom de inte skapar ny kredit utan köper befintlig kredit på egen risk orsakar de inte tillsynsproblem och deras potentiella bidrag till systemrisken är försumbar. Det är därför inte berättigat att kräva att dessa typer av investerare ska ansöka om auktorisation eller att ange särskilda villkor för att de ska kunna delta i sådan verksamhet. Det är dock viktigt att EU:s regler och de nationella reglerna för konsumentskydd fortsätter att tillämpas och

att låntagarnas rättigheter även i fortsättningen är de som följer av det ursprungliga kreditavtalet.

- (34) Kreditförvärvare från tredjeländer kan göra det svårare för EU:s konsumenter att åberopa sina rättigheter enligt unionsrätten och för de nationella myndigheterna att övervaka verkställigheten av kreditavtalet. Kreditinstitut kan även avskräckas från att överföra sådana kreditavtal till förvärvare från tredjeländer på grund av anseenderisken. Att ålägga företrädaren för en förvärvare av konsumentkrediter från tredjeländ en skyldighet att utse ett kreditinstitut eller en kreditförvaltare som auktoriserats i unionen till förvaltare av kreditavtal säkerställer att samma standarder avseende konsumenternas rättigheter bibehålls efter att kreditavtalet överförs. Kreditförvaltaren måste att följa tillämplig unionslagstiftning och nationell lagstiftning och de nationella myndigheterna i de enskilda medlemsstaterna bör ges nödvändiga befogenheter att effektivt övervaka förvaltarens verksamhet.
- (35) Kreditförvärvare som använder kreditförvaltare eller kreditinstitut bör informera de behöriga myndigheterna om detta så att de kan utöva sina tillsynsbefogenheter i förhållande till kreditförvaltarens behandling av låntagaren. Kreditförvärvare är också skyldiga att i god tid informera de behöriga myndigheter som ansvarar för tillsynen över dem om de anlitar ett annat kreditinstitut eller en annan kreditförvaltare.
- (36) Kreditförvärvare som direkt tar i anspråk det kreditavtal som förvärvats bör göra det i enlighet med den lag som är tillämplig på kreditavtalet, inbegripet de konsumentskyddsregler som tillämpas på låntagaren. Nationella regler, särskilt beträffande verkställigheten av avtal, konsumentskydd och straffrätt fortsätter att tillämpas och de behöriga myndigheterna bör säkerställa att de följs på medlemsstaternas territorium.
- (37) För att underlätta verkställigheten av de skyldigheter som fastställs i direktivet, bör det i nationell lagstiftning varigenom detta direktiv införlivas, föreskrivas att när ett avtal om överföring av ett kreditavtal ingås och kreditförvärvaren inte är etablerad i unionen, utser kreditförvärvaren från tredjeländ en företrädare som är etablerad i unionen och som har i uppdrag att bli kontaktad av de behöriga myndigheterna utöver eller i stället för kreditförvärvaren. Denna företrädare ansvarar för de skyldigheter som åläggs kreditförvärvare genom detta direktiv.
- (38) För närvarande har olika myndigheter ansvar för auktorisation av och tillsyn över kreditförvaltare och kreditförvärvare i medlemsstaterna, och det är därför nödvändigt att medlemsstaterna förtydligar sin roll och tilldelar tillräckliga befogenheter, särskilt eftersom de kan behöva utöva tillsyn över enheter som tillhandahåller tjänster i andra medlemsstater. För att säkerställa en effektiv och proportionerlig tillsyn i hela unionen bör medlemsstaterna bevilja de behöriga myndigheterna nödvändiga befogenheter för att utföra sitt uppdrag enligt detta direktiv, inbegripet behörighet att få tillgång till nödvändig information, utreda eventuella överträdelser, hantera låntagarnas klagomål och ålägga sanktioner och avhjälpan åtgärder, inbegripet återkallelse av auktorisationen. När sådana sanktioner tillämpas bör medlemsstaterna säkerställa att de behöriga myndigheterna tillämpar dem på ett proportionerligt sätt och motiverar sina beslut samt att dessa beslut bör bli föremål för rättslig prövning även i ärenden där de behöriga myndigheterna inte agerar inom de angivna tidsfristerna.
- (39) I rådets handlingsplan för hantering av nödlidande lån i Europa lades ett lagförslag fram för att stärka skyddet av kreditgivare med säkerhetsrätt genom att ge dem mer effektiva metoder för värdeåtervinning från realkrediter genom ett påskyndat förfarande för ianspråktagande av säkerhet utanför domstol.

- (40) I en del medlemsstater finns det inte tillgång till skyndsamma och effektiva verkställighetsmekanismer utanför domstol som gör det möjligt för kreditgivare med säkerhetsrätt att återvinna värden från säkerheter då det lånande företaget fallerar, vilket innebär att i dessa medlemsstater kan kreditgivare med säkerhetsrätt endast ta i anspråk säkerhet i domstol, vilket kan vara tidskrävande och dyrt. I den mån de förekommer varierar förfarandena för ianspråktagande utanför domstol i fråga om omfattning och effektivitet mellan medlemsstaterna. Det är därför nödvändigt att fastställa en särskild gemensam mekanism som är tillgänglig i alla medlemsstater. Denna mekanism bör emellertid inte ersätta befintliga nationella verkställighetsåtgärder, bland annat sådana som inte kräver att domstolar involveras.
- (41) Ineffektiviteten i vissa medlemsstaters verkställighetsförfaranden utanför domstol är en viktig orsak till låga återvinningsnivåer när lånande företag fallerar avseende kreditavtal med säkerhet. Längden på vissa befintliga förfaranden medför merkostnader för kreditgivare med säkerhetsrätt och värdeförluster avseende de tillgångar som ställts som säkerhet. I de medlemsstater som inte har inrättat förfaranden utanför domstol för ianspråktagande av olika typer av säkerhet ställs kreditgivare med säkerhetsrätt ofta inför utdragna verkställighetsförfaranden inför domstol.
- (42) Befintliga verkställighetsförfaranden inom unionen leder ibland till olika spelregler för kreditinstitut och företag inom unionen när det gäller tillgång till krediter, särskilt för små och medelstora företag som är mer beroende av bankkrediter än större företag. Ojämna återvinningsnivåer i medlemsstaterna leder till skillnader i tillgången till bankkrediter för små och medelstora företag eftersom kreditinstitutens utlåningskapacitet minskar när nödlidande lån ackumuleras i deras balansräkningar på grund av tillsynskrav och interna resurser som behöver avsättas för att hantera nödlidande lån. Detta bidrar till bristande tillit för möjligheterna att ta säkerheter i anspråk i vissa medlemsstater och kan leda till högre lånekostnader kopplade till verksamhetsstället och inte till den verkliga kreditvärdigheten. Därför krävs ett nytt gemensamt förfarande för den inre marknaden, bankunionen och kapitalmarknadsunionen och det är nödvändigt att säkerställa att kreditinstitut och företag som är auktoriserade att utfärda kredit genom ingående av kreditavtal med säkerhet i alla medlemsstater har möjlighet att verkställa dessa avtal genom effektiva och skyndsamma verkställighetsförfaranden utanför domstol.
- (43) För att skydda konsumenterna bör konsumentkreditavtal uteslutas från tillämpningsområdet för den påskyndade mekanism för ianspråktagande av säkerhet utanför domstol som föreskrivs i detta direktiv. För att på samma sätt skydda enmansföretagare bör denna mekanism inte tillämpas på kreditavtal med säkerhet i form av en fastighet som är enmansföretagarens stadigvarande bostad.
- (44) Eftersom denna påskyndade mekanism för ianspråktagande av säkerhet utanför domstol är ett frivilligt instrument som är föremål för en överenskommelse mellan kreditgivaren med säkerhetsrätt och det lånande företaget är det nödvändigt att låntagaren informeras om vilka följer detta påskyndade förfarande har och på vilka villkor det får användas av kreditgivaren. Därför bör villkoren fastställas i ett skriftligt avtal, eller i en av notarius publicus bestyrkt form om så föreskrivs i nationell lagstiftning, mellan kreditgivaren och låntagaren.
- (45) För att skydda lånande företag är det lämpligt att säkerställa att det finns nödvändiga åtgärder för att säkerställa att kreditgivare ger låntagaren en rimlig tidsfrist för att utföra betalningen för att undvika denna typ av verkställighet.

- (46) För att säkerställa att denna påskyndade mekanism för ianspråktagande av säkerhet utanför domstol är ett skyndsamt och effektivt instrument för att återvinna värde från säkerheter bör det avtal genom vilket kreditgivaren med säkerhetsrätt och det lånande företaget enas om det omfatta ett direkt verkställighetsbeslut, som är en klausul i avtalet som möjliggör direkt ianspråktagande av säkerhet genom påskyndat ianspråktagande av säkerhet utanför domstol, utan att det behövs ett verkställighetsbeslut från domstolen.
- (47) I de medlemsstater som redan har inrättat förfaranden för ianspråktagande utanför domstol har dessa förfaranden samband med inslag av nationell civilrätt, handelsrätt, äganderätt, insolvensrätt och offentlig rätt, och den typ av verkställighetsförfarande som kan användas beror på vilken typ av tillgångar som ställts som säkerhet, där förfarandena för fast egendom ofta innebär striktare förfaranderegler och en miniminivå av rättslig tillsyn. Därför bör medlemsstaterna ha flexibilitet vad gäller beslutsfattandet om vilken typ av verkställighetsförfarande som är tillgänglig för kreditgivare med säkerhetsrätt vid detta påskyndade ianspråktagande av säkerhet utanför domstol: offentlig auktion, privat försäljning eller, enligt vissa nationella ramar, tillgångens beslagtagande.
- (48) För att säkerställa att kreditgivaren med säkerhetsrätt endast återkräver vad det lånande företaget är skyldigt enligt kreditavtalet bör medlemsstaterna säkerställa att kreditgivaren med säkerhetsrätt är skyldig att till låntagaren betala ett eventuellt överskott mellan det utestående beloppet enligt kreditavtalet med säkerhetsrätt och intäkterna från tillgångens försäljning (efter en offentlig auktion eller en privat försäljning) eller, vid beslagtagande, mellan det utestående beloppet och värderingen av den tillgång som genomförts inför beslagtagandet. När medlemsstaterna realiserar säkerheter genom beslagtagande bör det överskott som ska betalas ut till låntagaren vara skillnaden mellan det utestående beloppet enligt kreditavtalet med säkerhetsrätt och värderingen av tillgången. Om ett lägre belopp än det utestående beloppet enligt kreditavtalet med säkerhetsrätt återvinns genom detta påskyndade ianspråktagande, bör medlemsstaterna inte förhindra parterna i ett kreditavtal med säkerhetsrätt från att uttryckligen enas om att realisering av säkerheter genom ianspråktagande av säkerhet utanför domstol är tillräckligt för att återbetala krediten.
- (49) Medlemsstaterna bör säkerställa att när ett kreditavtal med säkerhetsrätt, där det påskyndade ianspråktagande av säkerhet utanför domstol som anges i detta direktiv föreskrivs, överförs av kreditgivaren till en tredje part skulle denna tredje part få rätt att utnyttja det påskyndade ianspråktagandet av säkerhet utanför domstol enligt samma villkor som kreditgivaren med säkerhetsrätt.
- (50) För att säkerställa samstämmighet med gällande regler före och vid insolvens bör medlemsstaterna säkerställa att när ett förebyggande omstruktureringsförfarande inleds enligt förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om ramar för förebyggande omstrukturering och en andra chans³⁴ avseende det lånande företaget, blir realiseringen av säkerheter inom ramen för ett ianspråktagande av säkerhet utanför domstol föremål för avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder, i enlighet med tillämplig nationell lagstiftning varigenom direktivet införlivas. I händelse av eventuella insolvensförfaranden som inleds avseende det lånande företaget bör realisering av säkerheter inom ramen för ett påskyndat ianspråktagande av säkerhet

³⁴ Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om ramar för förebyggande omstrukturering, en andra chans och åtgärder för att göra förfaranden för omstrukturering, insolvens och skuldavskrivning effektivare och om ändring av direktiv 2012/30/EU, COM/2016/0723 final, 22.11.2016.

utanför domstol också bli föremål för ett avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder i enlighet med tillämplig nationell lagstiftning. Det bör avgöras i nationell lagstiftning om kreditgivare med säkerhetsrätt ska ha förmånstillträde till säkerheter enligt denna påskyndade mekanism även efter det att ett insolvensförfarande har inletts.

- (51) Med tanke på den begränsade tillgången till uppgifter om antalet förfaranden utanför domstol som används av kreditinstitut för att återvinna värden från säkerheter om en låntagare fallerar, bör de behöriga nationella myndigheter som utövar tillsyn över kreditinstitut vara skyldiga att samla in information om antalet kreditavtal med säkerhet som verkställs genom ett påskyndat ianspråktagande av säkerhet utanför domstol och tidsramarna för genomförandet. För få en bättre förståelse för hur effektiv användningen av påskyndat ianspråktagande av säkerhet utanför domstol är inom unionen, bör medlemsstaterna årligen lämna statistiska uppgifter om dessa frågor till kommissionen från och med ett år efter den dag då detta direktiv börjar tillämpas.
- (52) Utan att det påverkar skyldigheterna innan avtalet ingås enligt direktiv 2014/17/EU, direktiv 2008/48/EG och direktiv 93/13/EEG, och i syfte att säkerställa en hög konsumentskyddsnivå, bör konsumenten i god tid och innan villkoren i kreditavtalet eventuellt ändras få en tydlig och fullständig förteckning över alla sådana ändringar, tidsplanen för genomförandet av dem och nödvändiga uppgifter samt namnet på och adressen till den myndighet där han eller hon kan lämna in ett klagomål.
- (53) Eftersom de sekundära kreditmarknadernas prestation i stor utsträckning kommer att vara beroende av de involverade enheternas goda rykte bör kreditförvaltarna inrätta en effektiv mekanism för att behandla låntagares klagomål. Medlemsstaterna bör säkerställa att de myndigheter som är behöriga att utöva tillsyn över kreditförvärvare och kreditförvaltare har effektiva och tillgängliga förfaranden för att hantera låntagares klagomål.
- (54) Bestämmelserna i både Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679³⁵ och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001³⁶ gäller för behandling av personuppgifter vid tillämpningen av detta direktiv. Särskilt när personuppgifter behandlas med avseende på det här direktivet bör det exakta syftet anges, relevant rättslig grund åberopas, relevanta säkerhetskrav i förordning (EU) 2016/679 följas och principerna om nödvändighet, proportionalitet, ändamålsbegränsning och proportionerlig lagringstid för uppgifter tillämpas. Dessutom bör inbyggt skydd av personuppgifter och dataskydd som standard ingå i alla databehandlingssystem som utvecklas och används inom ramen för detta direktiv. Likaså bör det administrativa samarbetet och ömsesidiga biståndet mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter vara förenligt med de bestämmelser om skydd av personuppgifter som fastställs i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 och följa de nationella bestämmelser om skydd av personuppgifter varigenom unionslagstiftningen genomförs.
- (55) För att säkerställa att konsumentskyddsnivån inte påverkas i händelse av en överlåtelse till en tredje part av kreditgivarens rättigheter enligt ett hypotekslåneavtal eller av

³⁵ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning) (EUT L 119, 4.5.2016, s. 1).

³⁶ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter (EGT L 8, 12.1.2001, s. 1).

avtalet i sig, bör direktiv 2014/17/EU ändras för att fastställa att vid en överlåtelse av krediter som omfattas av direktivet ska konsumenten ha rätt att göra gällande samma invändningar gentemot kreditförvärvaren som konsumenten hade haft gentemot den ursprungliga kreditgivaren och att bli informerad om överlåtelsen.

- (56) I enlighet med den gemensamma politiska förklaringen från medlemsstaterna och kommissionen om förklarande dokument av den 28 september 2011, har medlemsstaterna åtagit sig att, när det är berättigat, låta anmälan av införlivandeåtgärder åtföljas av ett eller flera dokument som förklarar förhållandet mellan de olika delarna i direktivet och motsvarande delar i de nationella instrumenten för införlivande. Lagstiftaren anser att det är motiverat att sådana dokument översänds avseende detta direktiv.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Avdelning I

Syfte, tillämpningsområde och definitioner

Artikel 1

Syfte

I detta direktiv fastställs en gemensam ram för och krav avseende följande:

- (a) Kreditförvaltare som agerar på uppdrag av ett kreditinstitut eller en kreditförvärvare avseende ett kreditavtal som utfärdats av ett kreditinstitut eller av dess dotterbolag.
- (b) Kreditförvärvare avseende ett kreditavtal som utfärdats av ett kreditinstitut eller av dess dotterbolag.
- (c) En kompletterande gemensam påskyndad mekanism för ianspråktagande av säkerhet utanför domstol avseende kreditavtal med säkerheter som ingåtts mellan kreditgivare och lånande företag som garanteras av säkerheter.

Artikel 2

Tillämpningsområde

1. Artiklarna 3–22 och 34–43 i detta direktiv ska tillämpas på följande:
 - (a) En kreditförvaltare av ett kreditavtal som utfärdats av ett kreditinstitut som är etablerat i unionen eller av dess dotterbolag som är etablerade i unionen och som agerar på en kreditgivares vägnar i enlighet med tillämplig unionsrätt eller nationell lagstiftning.
 - (b) En kreditförvärvare avseende ett kreditavtal som utfärdats av ett kreditinstitut som är etablerat i unionen eller av dess dotterbolag som är etablerade i unionen genom vilket kreditförvärvaren åtar sig kreditgivarens förpliktelser i enlighet med tillämplig unionsrätt och nationell lagstiftning.
2. Artiklarna 3, 23–33 och 39–43 i detta direktiv ska tillämpas på kreditavtal med säkerhet som ingåtts mellan kreditgivare och lånande företag och som är säkrade genom all lös och fast egendom som ägs av det lånande företaget och som har ställts

som säkerhet till en kreditgivare för att säkra återbetalning av fordringar som härrör från kreditavtalet med säkerhet.

3. Detta direktiv påverkar inte det skydd som beviljas konsumenter i enlighet med direktiv 2014/17/EU, direktiv 2008/48/EG, rådets direktiv 93/13/EEG samt de nationella bestämmelser varigenom de införlivas med avseende på kreditavtal som omfattas av dess tillämpningsområde.
4. Artiklarna 3–22 och 34–43 i detta direktiv ska inte tillämpas på följande:
 - (a) Förvaltning av ett kreditavtal som utförs av ett kreditinstitut som är etablerat i unionen eller av dess dotterbolag som är etablerade i unionen.
 - (b) Förvaltning av ett kreditavtal som inte utfärdats av ett kreditinstitut som är etablerat i unionen eller av dess dotterbolag som är etablerade i unionen, utom då det utfärdade kreditavtalet ersätts av ett kreditavtal som utfärdats av ett sådant institut eller dess dotterbolag.
 - (c) Förvärv av ett kreditavtal av ett kreditinstitut som är etablerat i unionen eller av dess dotterbolag som är etablerade i unionen.
 - (d) Överlåtelse av kreditavtal som överlåtits före det datum som avses i artikel 41.2 andra stycket.
5. Artiklarna 3, 23–33 och 34–43 i detta direktiv ska inte tillämpas på följande:
 - (a) Kreditavtal med säkerhet som ingåtts mellan kreditgivare och låntagare som är konsumenter enligt definitionen i artikel 3 a i direktiv 2008/48/EG.
 - (b) Kreditavtal med säkerhet som ingåtts mellan kreditgivare och lånande företag som inte är vinstdrivande företag.
 - (c) Kreditavtal med säkerhet som ingåtts mellan kreditgivare och lånande företag och som är säkrade genom följande kategorier av säkerheter:
 - i) Avtal om finansiellt säkerhetsställande enligt definitionen i artikel 2.1 a i direktiv 2002/47/EG³⁷.
 - ii) En bostadsfastighet som är ett lånande företags huvudsakliga bostad.

Artikel 3

Definitioner

I detta direktiv gäller följande definitioner:

- (1) *kreditinstitut*: ett kreditinstitut enligt definitionen i artikel 4.1.1 i förordning (EU) nr 575/2013³⁸.
- (2) *kreditgivare*: ett kreditinstitut eller en juridisk person som har utfärdat en kredit inom ramen för sin handels-, närings- eller yrkesverksamhet, eller en kreditförvärvare.

³⁷ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/47/EG av den 6 juni 2002 om ställande av finansiell säkerhet (EGT L 168 , 27.6.2002, s. 43).

³⁸ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

- (3) *låntagare*: en fysisk eller juridisk person som har ingått ett kreditavtal med en kreditgivare.
- (4) *lånande företag*: en fysisk eller juridisk person, med undantag av konsumenter, som har ingått ett kreditavtal med en kreditgivare.
- (5) *kreditavtal*: ett avtal såsom det ursprungligen utfärdats, ändrats eller ersatts, varigenom en kreditgivare beviljar eller förbinder sig att bevilja en kredit i form av anstånd med betalning, ett lån eller en annan liknande finansieringsform.
- (6) *kreditavtal med säkerhet*: ett kreditavtal som ingås av ett kreditinstitut eller ett annat företag som har auktorisation att bevilja krediter och som är säkrat genom någon av följande säkerheter:
 - (a) Ett hypotek, en inteckning, en panträtt eller en annan jämförbar säkerhetsrätt som vanligen används i en medlemsstat i förhållande till fast egendom.
 - (b) En garanti, inteckning, panträtt eller en annan jämförbar säkerhetsrätt som vanligen används i en medlemsstat i förhållande till lös egendom.
- (7) *kreditförvärvare*: en fysisk eller juridisk person, utom ett kreditinstitut eller ett dotterbolag till ett kreditinstitut, som förvärvar ett kreditavtal inom ramen för sin handels-, närings- eller yrkesverksamhet.
- (8) *kreditförvaltare*: en fysisk eller juridisk person, utom ett kreditinstitut eller dess dotterbolag, som bedriver en eller flera av följande verksamheter på en kreditgivares vägnar:
 - (a) Övervakar genomförandet av kreditavtalet.
 - (b) Samlar in och förvaltar information om kreditavtalets status, låntagaren och eventuella säkerheter som används för att säkra kreditavtalet.
 - (c) Informerar låntagaren om alla ändringar av räntor, avgifter eller betalningar enligt kreditavtalet.
 - (d) Verkställer rättigheter och skyldigheter enligt kreditavtalet på kreditgivarens vägnar, inbegripet förvaltning av återbetalningar.
 - (e) Omförhandlar villkor och bestämmelser i kreditavtalet med låntagare om dessa inte är en "kreditförmedlare" enligt definitionen i artikel 4.5 i direktiv 2014/17/EU eller artikel 3 f i direktiv 2008/48/EG.
 - (f) Hanterar låntagares klagomål.
- (9) *hemmedlemsstat*: den medlemsstat där kreditförvaltaren har hemvist eller är etablerad.
- (10) *värdmedlemsstat*: en medlemsstat, annan än hemmedlemsstaten, där en kreditförvaltare har etablerat en filial, utsett ett ombud eller där en kreditförvaltare tillhandahåller tjänster.
- (11) *konsument*: konsument enligt definitionen i artikel 3 a i direktiv 2008/48/EG.

AVDELNING II

Kreditförvaltare

Kapitel I

Auktorisation av kreditförvaltare

Artikel 4

Allmänna krav

1. Medlemsstaterna ska kräva att en kreditförvaltare erhåller en auktorisation i hemmedlemsstaten innan den inleder sin verksamhet inom medlemsstatens territorium i enlighet med de krav som fastställs i de nationella bestämmelser varigenom detta direktiv införlivas.
2. Medlemsstaterna ska ge befogenhet att bevilja sådana auktorisationer till de behöriga myndigheter som utsetts i enlighet med artikel 20.3.

Artikel 5

Krav för beviljande av auktorisation

1. Medlemsstaterna ska fastställa följande krav för beviljande av en sådan auktorisation som avses i artikel 4.1:
 - (a) Sökanden är unionsmedborgare eller en sådan juridisk person som avses i artikel 54 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt.
 - (b) Om sökanden är en juridisk person, medlemmarna i dennas lednings- eller förvaltningsorgan eller en person som har ett kvalificerat innehav i sökanden i den mening som avses i artikel 4.1.36 i förordning (EU) nr 575/2013, eller om sökanden är en fysisk person, ska denna person ha följande egenskaper:
 - i) Tillräckligt gott anseende.
 - ii) Ej förekomma i polisens register eller i något annat motsvarande nationellt register för allvarliga brott med anknytning till egendom, ekonomisk verksamhet eller fysisk integritet.
 - iii) För närvarande inte vara föremål för något insolvensförfarande eller tidigare ha försatts i konkurs, såvida inte rättigheterna återställts i enlighet med nationell lagstiftning.
 - (c) Sökanden har inrättat lämpliga styrformer och interna kontrollmekanismer som säkerställer att låntagarens rättigheter respekteras och att bestämmelserna om skydd av personuppgifter följs i enlighet med den lagstiftning som kreditavtalet omfattas av.
 - (d) Sökanden tillämpar en lämplig policy som säkerställer att låntagarna behandlas rättvist och omsorgsfullt, inbegripet med beaktande av deras ekonomiska situation och att dessa låntagare vid behov hänvisas till skuldrådgivning eller sociala tjänster.

- (e) Sökanden har lämpliga och särskilda interna förfaranden som säkerställer att låntagares klagomål registreras och handläggs.
2. Hemmedlemsstatens behöriga myndigheter ska vägra att utfärda en sådan auktorisation som avses i artikel 4.1 om sökanden inte uppfyller de krav som anges i punkt 1.

Artikel 6

Förfarande för beviljande av eller nekande av auktorisation

1. Medlemsstaterna ska fastställa ett förfarande för auktorisation av kreditförvaltare som gör det möjligt för en sökande att lämna in en ansökan och lämna alla uppgifter som är nödvändiga för att hemmedlemsstatens behöriga myndighet ska kunna kontrollera att sökanden har uppfyllt alla villkor som fastställs i de nationella bestämmelser varigenom artikel 5.1 införlivas.
2. En ansökan om auktorisation, som avses i punkt 1, ska åtföljas av följande:
 - (a) Bevis på den sökandes rättsliga ställning och stiftelseurkund, i förekommande fall.
 - (b) Adress till sökandens huvudkontor eller säte.
 - (c) Identiteten på medlemmarna i sökandens lednings- eller förvaltningsorgan som har ett kvalificerat innehav i enlighet med artikel 4.1.36 i förordning (EU) nr 575/2013.
 - (d) Bevis på att sökanden och de personer som avses i led c i denna artikel uppfyller villkoren i artikel 5.1 b.
 - (e) Bevis på de styrformer och interna kontrollmekanismer som avses i artikel 5.1 c.
 - (f) Bevis på den policy som avses i artikel 5.1 d.
 - (g) Bevis på de interna förfaranden som avses i artikel 5.1 e.
 - (h) Eventuella entreprenadavtal, som avses i artikel 10.1.
3. Medlemsstaterna ska som hemmedlemsstater säkerställa att deras behöriga myndigheter, inom 20 arbetsdagar från mottagandet av ansökan om auktorisation, bedömer om ansökan är fullständig. Om ansökan anses vara ofullständig, ska de behöriga myndigheterna fastställa en tidsfrist inom vilken sökanden ska lämna ytterligare uppgifter och de ska underrätta sökanden när de anser att en ansökan är fullständig.
4. Medlemsstaterna ska säkerställa att hemmedlemsstatens behöriga myndigheter, inom 30 arbetsdagar från mottagandet av en fullständig ansökan, bedömer om sökanden uppfyller de nationella bestämmelser varigenom detta direktiv införlivas. De behöriga myndigheterna ska, vid slutförandet av denna bedömning, anta ett fullständigt motiverat beslut om antingen beviljande av eller nekande till auktorisation vilket ska meddelas sökanden inom fem arbetsdagar.
5. Medlemsstaterna ska säkerställa att en sökande har rätt att överklaga inför domstol antingen om hemmedlemsstatens behöriga myndigheter beslutar att avslå en ansökan om auktorisation enligt artikel 5.2 eller om inget beslut har fattats av de behöriga myndigheterna avseende en ansökan om auktorisation inom sex månader efter det att en fullständig ansökan lämnats in.

Artikel 7

Upphävande av auktorisation

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att hemmedlemsstatens behöriga myndigheter får återkalla en auktorisation som beviljats en kreditförvaltare om kreditförvaltaren antingen
 - (a) inte utnyttjar auktorisationen inom 12 månader efter det att den beviljades,
 - (b) uttryckligen avstår från auktorisationen,
 - (c) har upphört att bedriva verksamhet som kreditförvaltare i mer än sex månader,
 - (d) har erhållit auktorisationen på grundval av oriktiga uppgifter eller genom andra otillbörliga metoder,
 - (e) inte längre uppfyller villkoren i artikel 5.1,
 - (f) allvarligt åsidosätter tillämpliga regler, inbegripet de nationella bestämmelser varigenom detta direktiv införlivas.
2. När en auktorisation återkallas i enlighet med punkt 1 ska medlemsstaterna säkerställa att hemmedlemsstatens behöriga myndigheter omedelbart underrättar de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaterna om kreditförvaltaren tillhandahåller tjänster enligt artikel 11.

Artikel 8

Register över auktoriserade kreditförvaltare

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga myndigheterna inrättar och underhåller ett nationellt register över alla auktoriserade kreditförvaltare som är auktoriserade att tillhandahålla tjänster inom deras territorium, inbegripet kreditförvaltare som tillhandahåller tjänster enligt artikel 11.
2. Registret ska göras tillgängligt för allmänheten på internet och uppdateras regelbundet.
3. Om en auktorisation har återkallats ska de behöriga myndigheterna utan dröjsmål uppdatera registret.

Artikel 9

Avtalsförhållandet mellan en kreditförvaltare och en kreditgivare

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att en kreditförvaltare tillhandahåller sina tjänster avseende förvaltning och verkställighet av ett kreditavtal på grundval av ett skriftligt avtal med en kreditgivare.
2. Det avtal som avses i punkt 1 ska omfatta följande:
 - (a) En detaljerad beskrivning av den kreditförvaltningsverksamhet som ska utföras av kreditförvaltaren.
 - (b) Ersättningsnivån för kreditförvaltaren eller hur ersättningen ska beräknas.
 - (c) Uppgifter om i vilken utsträckning kreditförvaltaren kan företräda kreditgivaren i förhållande till låntagaren.

- (d) Ett åtagande från parterna att följa den unionsrätt och nationella lagstiftning som är tillämplig på kreditavtalet, inbegripet vad gäller konsumentskydd.
- 3. Medlemsstaterna ska säkerställa att kreditförvaltaren dokumenterar och behåller följande uppgifter i minst 10 år från och med dagen för det avtal som avses i punkt 1:
 - (a) All korrespondens med både kreditgivaren och låntagaren.
 - (b) Alla instruktioner som mottagits från kreditgivaren avseende varje kreditavtal som den förvaltar och verkställer på kreditgivarens vägnar.
- 4. Medlemsstaterna ska säkerställa att kreditförvaltaren på begäran tillhandahåller de behöriga myndigheterna de uppgifter som avses i punkt 3.

Artikel 10

Utkontraktering som utförs av en kreditförvaltare

- 1. Medlemsstaterna ska säkerställa att när en kreditförvaltare använder en tredje part för att utföra verksamhet som normalt utförs av kreditförvaltaren ("tillhandahållaren av kreditförvaltning"), förblir kreditförvaltaren fullt ansvarig för efterlevnaden av alla skyldigheter enligt de nationella bestämmelser varigenom detta direktiv införlivas. Utkontrakteringen av dessa kreditförvaltningstjänster ska omfattas av följande villkor:
 - (a) Ingående av ett skriftligt utkontrakteringsavtal mellan kreditförvaltaren och tillhandahållaren av kreditförvaltning enligt vilket tillhandahållaren av kreditförvaltning är skyldig att följa sådan relevant unionsrätt eller nationell lagstiftning som är tillämplig på kreditavtalet.
 - (b) Kreditförvaltares skyldigheter enligt detta direktiv får inte delegeras.
 - (c) Kreditförvaltarens avtalsförhållande med och skyldigheter gentemot sina kunder ändras inte.
 - (d) De villkor för auktorisation av kreditförvaltaren som fastställs i artikel 5.1 påverkas inte.
 - (e) Utkontraktering till tillhandahållaren av kreditförvaltning hindrar inte de behöriga myndigheternas tillsyn över en kreditförvaltare i enlighet med artiklarna 12 och 20.
 - (f) Kreditförvaltaren har direkt tillgång till alla relevanta uppgifter om de tjänster som utkontrakterats till tillhandahållaren av kreditförvaltning.
 - (g) Kreditförvaltaren behåller den sakkunskap och de resurser som krävs för att kunna tillhandahålla den verksamhet som utkontrakterats efter det att utkontrakteringsavtalet avslutats.
- 2. Medlemsstaterna ska säkerställa att kreditförvaltaren dokumenterar och behåller uppgifter om alla instruktioner som tillhandahållits tillhandahållaren av kreditförvaltning i minst 10 år från och med dagen för det avtal som avses i punkt 1.
- 3. Medlemsstaterna ska säkerställa att kreditförvaltaren och tillhandahållaren av kreditförvaltning på begäran tillhandahåller de behöriga myndigheterna de uppgifter som avses i punkt 2.

Kapitel II

Gränsöverskridande kreditförvaltning

Artikel 11

Frihet att tillhandahålla kreditförvaltningstjänster i en värdmedlemsstat

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att en kreditförvaltare som har erhållit en auktorisation i enlighet med artikel 5 i en hemmedlemsstat har rätt att i unionen tillhandahålla de tjänster som omfattas av denna auktorisation.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att om en kreditförvaltare som auktoriserats i enlighet med artikel 5 i en hemmedlemsstat avser att tillhandahålla tjänster i en värdmedlemsstat, ska den meddela följande uppgifter till hemmedlemsstatens behöriga myndighet:
 - (a) Den värdmedlemsstat där kreditförvaltaren avser att tillhandahålla tjänster.
 - (b) I tillämpliga fall, adressen till den filial som etablerats i värdmedlemsstaten.
 - (c) I tillämpliga fall, identiteten på och adressen till ett ombud som utsetts i värdmedlemsstaten.
 - (d) Identiteten på de personer som är ansvariga för förvaltningen av tillhandahållandet av kreditförvaltningstjänster i värdmedlemsstaten.
 - (e) I förekommande fall, uppgifter om de åtgärder som vidtagits för att anpassa de interna förfarandena, styrformerna och de interna kontrollmekanismerna för att säkerställa att den lagstiftning som är tillämplig på kreditavtalet följs.
3. Hemmedlemsstatens behöriga myndigheter ska inom 30 arbetsdagar efter att ha mottagit de uppgifter som avses i punkt 2 vidarebefordra dessa uppgifter till värdmedlemsstatens behöriga myndigheter, som utan dröjsmål ska bekräfta att de mottagits. Hemmedlemsstatens behöriga myndigheter ska därefter informera kreditförvaltaren om en sådan bekräftelse på mottagande.
4. Medlemsstaterna ska säkerställa att en kreditförvaltare har rätt att överklaga inför domstol om hemmedlemsstatens behöriga myndigheter underlåter att meddela uppgifterna.
5. Medlemsstaterna ska säkerställa att så fort hemmedlemsstatens behöriga myndigheter har meddelat den information som avses i punkt 2 får kreditförvaltaren börja tillhandahålla tjänster i värdmedlemsstaten från och med den tidigaste av följande tidpunkter:
 - (a) Mottagande av ett meddelande från de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten som bekräftar mottagande av det meddelande som avses i punkt 3.
 - (b) I avsaknad av ett sådant mottagande av ett meddelande som avses i led a, efter utgången av två månader från den dag då de uppgifter som avses i punkt 3 har meddelats.
6. Medlemsstaterna ska säkerställa att en kreditförvaltare underrättar hemmedlemsstatens behöriga myndighet om påföljande ändringar av de uppgifter

som överlämnats i enlighet med punkt 3, med hjälp av det förfarande som anges i punkterna 3–5.

7. Medlemsstaterna ska säkerställa att värdmedlemsstatens behöriga myndigheter, i det register som avses i artikel 8, registrerar de kreditförvaltare som är auktoriserade att tillhandahålla kreditförvaltningstjänster inom deras territorium och uppgifter om hemmedlemsstaten.

Artikel 12

Övervakning av kreditförvaltare som tillhandahåller gränsöverskridande tjänster

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att hemmedlemsstatens behöriga myndigheter granskar och utvärderar den kontinuerliga efterlevnaden av kraven i detta direktiv avseende en kreditförvaltare som tillhandahåller tjänster i en värdmedlemsstat.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga myndigheterna i en hemmedlemsstat har befogenhet att övervaka, utreda och ålägga administrativa påföljder eller sanktioner och avhjälpande åtgärder avseende kreditförvaltare när det gäller deras verksamhet i en värdmedlemsstat.
3. Medlemsstaterna ska säkerställa att hemmedlemsstatens behöriga myndigheter till värdmedlemsstaternas behöriga myndigheter meddelar de åtgärder som vidtagits i förhållande till kreditförvaltaren.
4. Medlemsstaterna ska säkerställa att när en kreditförvaltare som har hemvist eller är etablerad i hemmedlemsstaten har etablerat en filial eller utsett ett ombud i en värdmedlemsstat, ska hemmedlemsstatens och värdmedlemsstatens behöriga myndigheter samarbeta nära vid utförandet av sina uppgifter och åligganden som föreskrivs i detta direktiv, i synnerhet när de utför kontroller, utredningar och inspektioner på plats vid filialen eller avseende ombudet.
5. Medlemsstaterna ska säkerställa att hemmedlemsstatens behöriga myndigheter, vid utövandet av deras funktioner och åligganden som föreskrivs i detta direktiv, ska begära hjälp av värdmedlemsstatens behöriga myndigheter med att genomföra en inspektion på plats av en filial som är etablerad i eller av ett ombud som utsetts i en värdmedlemsstat.
6. Medlemsstaterna ska vidare säkerställa att värdmedlemsstatens behöriga myndigheter ska ha rätt att besluta om vilka åtgärder som är mest lämpliga att vidta i varje enskilt fall för att uppfylla en begäran om hjälp från hemmedlemsstatens behöriga myndigheter.
7. När värdmedlemsstatens behöriga myndigheter beslutar att genomföra inspektioner på plats på hemmedlemsstatens behöriga myndigheters vägnar, ska de utan dröjsmål underrätta hemmedlemsstatens behöriga myndigheter om resultaten.
8. Värdmedlemsstatens behöriga myndigheter får på eget initiativ genomföra kontroller, inspektioner och utredningar när det gäller kreditförvaltningstjänster som tillhandahålls inom deras territorium av en kreditförvaltare som auktoriserats i en hemmedlemsstat. Värdmedlemsstatens behöriga myndigheter ska utan dröjsmål tillhandahålla hemmedlemsstatens behöriga myndigheter resultaten av dessa kontroller, inspektioner och utredningar.
9. Medlemsstaterna ska säkerställa att när värdmedlemsstatens behöriga myndigheter har bevisning för att en kreditförvaltare som tillhandahåller tjänster inom dess

territorium i enlighet med artikel 11 bryter mot de skyldigheter som följer av de nationella bestämmelser varigenom detta direktiv införlivas, ska den överlämna denna bevisning till hemmedlemsstatens behöriga myndigheter och begära att de vidtar lämpliga åtgärder.

10. Medlemsstaterna ska säkerställa att hemmedlemsstatens behöriga myndigheter meddelar detaljer om eventuella administrativa förfaranden eller andra förfaranden som inletts avseende den bevisning som tillhandahållits av värdmedlemsstaten, eller om påföljder eller sanktioner och avhjälpande åtgärder som vidtagits mot kreditförvaltaren eller ett motiverat beslut om varför inga åtgärder vidtagits, till den värdmedlemsstats behöriga myndigheter som hänvisade till bevisningen senast två månader efter den begäran som avses i punkt 8. När ett förfarande har inletts ska hemmedlemsstatens behöriga myndigheter regelbundet informera värdmedlemsstatens behöriga myndigheter om dess status.
11. Medlemsstaterna ska säkerställa att värdmedlemsstatens behöriga myndigheter - om kreditförvaltaren fortfarande bryter mot skyldigheterna enligt detta direktiv efter det att hemmedlemsstaten informerats men inga lämpliga åtgärder har vidtagits inom en rimlig tid eller, trots de åtgärder som vidtagits av hemmedlemsstatens behöriga myndigheter, eller i ett brådskande fall - har rätt att vidta lämpliga administrativa påföljder eller sanktioner och avhjälpande åtgärder för att säkerställa efterlevnaden av bestämmelserna i detta direktiv inom dess territorium efter att utan dröjsmål ha underrättat hemmedlemsstatens behöriga myndigheter.

AVDELNING III

Kreditförvärvare

Artikel 13

Rätt till information om kreditavtalet

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att kreditgivaren innan ett avtal om överföring av kreditavtalet ingås lämnar all nödvändig information till en kreditförvärvare för att denna kreditförvärvare ska kunna bedöma kreditavtalets värde och sannolikheten att återvinna avtalets värde.
2. Medlemsstaterna ska kräva att ett kreditinstitut eller ett dotterbolag till ett kreditinstitut som överför ett kreditavtal till en kreditförvärvare underrättar de behöriga myndigheter som utsetts i enlighet med artikel 20.3 i detta direktiv och artikel 4 i direktiv 2013/36/EU³⁹ om följande:
 - (a) Den typ av tillgång som utgör säkerhet för kreditavtalet, inbegripet information om huruvida det är ett kreditavtal som ingås med konsumenter.
 - (b) Kreditavtalets värde.
 - (c) Låntagarens och kreditförvärvarens identitet och adress och i tillämpliga fall dess företrädare som utsetts i enlighet med artikel 17.

³⁹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338).

3. De behöriga myndigheter som avses i punkt 2 ska utan dröjsmål meddela den information som avses i den punkten samt all annan information som de anser vara nödvändig för att utföra sin uppgift enligt detta direktiv till de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där kreditförvärvaren eller dennas företrädare, som utsetts i enlighet med artikel 17, är etablerad och myndigheterna i den medlemsstat där låntagaren är etablerad eller bosatt.
4. Bestämmelserna i punkterna 1, 2 och 3 ska tillämpas i enlighet med förordning (EU) 2016/679 och förordning (EG) nr 45/2001.

Artikel 14

Tekniska standarder för uppgifter om nödlidande lån

1. EBA ska utarbeta förslag till tekniska genomförandestandarder för att närmare ange de format som ska användas av de kreditgivare som är kreditinstitut för tillhandahållande av den information som anges i artikel 13.1, i syfte att ge detaljerad information om sina kreditexponeringar utanför handelslagret till kreditförvärvare avseende granskning, finansiell due diligence och värdering av kreditavtalet.
2. EBA ska lämna detta förslag till tekniska genomförandestandarder till kommissionen senast den [31 december 2018].
3. Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska genomförandestandarder som avses i punkt 1, i enlighet med artikel 15 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010⁴⁰.

Artikel 15

Kreditförvärvarnas skyldigheter

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att den företrädare för en kreditförvärvare som avses i artikel 17.1 utser ett kreditinstitut som är etablerat i unionen eller dess dotterbolag som är etablerat i unionen eller en auktoriserad kreditförvaltare för att utföra kreditförvaltningsverksamhet avseende kreditavtal som ingås med konsumenter.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att en kreditförvärvare inte är föremål för några ytterligare krav avseende förvärv av kreditavtal än vad som föreskrivs i de nationella bestämmelser varigenom detta direktiv införlivas.

Artikel 16

Användning av kreditförvaltare, kreditinstitut eller deras dotterbolag

1. Medlemsstaterna ska kräva att kreditförvärvaren eller, i förekommande fall, dess företrädare som utsetts i enlighet med artikel 17, informerar de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där kreditförvärvaren eller dess företrädare har hemvist eller är etablerad om identiteten på och adressen till det kreditinstitut, dess dotterbolag eller den kreditförvaltare som de har anlitat för att utföra kreditförvaltningsverksamhet avseende det kreditavtal som överförts.

⁴⁰ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 12).

2. Om kreditförvärvaren eller den företrädare som utsetts i enlighet med artikel 17 anlitar ett annat kreditinstitut eller dotterbolag för att förvalta krediten eller en annan kreditförvaltare, ska den underrätta de behöriga myndigheter som avses i punkt 1 minst två veckor före denna ändring och ange namnet på och adressen till det nya kreditinstitut, dess dotterbolag eller den kreditförvaltare som de har anlitat för att utföra kreditförvaltningsverksamhet avseende det kreditavtal som överförs.
3. Medlemsstaterna ska kräva att de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där kreditförvärvaren eller, i förekommande fall, dess företrädare som utsetts i enlighet med artikel 17 har hemvist eller är etablerad, utan onödigt dröjsmål överför till de behöriga myndigheter som ansvarar för tillsynen över det kreditinstitut, dess dotterbolag eller den kreditförvaltare som avses i punkterna 1 och 2, den information som mottagits i enlighet med artikel 13.3.

Artikel 17

Företrädare för kreditförvärvare som inte är etablerade i unionen

1. Medlemsstaterna ska föreskriva att när en överföring av kreditavtalet ingås ska en kreditförvärvare som inte har hemvist eller är etablerad i unionen skriftligen utse en företrädare som har hemvist eller är etablerad i unionen.
2. Den företrädare som avses i punkt 1 ska kontaktas, utöver eller i stället för kreditförvärvaren, av de behöriga myndigheterna i detta direktiv och ska vara fullt ansvarig för den kontinuerliga efterlevnaden av de skyldigheter som åläggs kreditförvärvaren enligt de nationella bestämmelser varigenom detta direktiv införlivas.

Artikel 18

Kreditförvärvare som direkt verkställer ett kreditavtal

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att en kreditförvärvare eller, i tillämpliga fall, dess företrädare som utsetts i enlighet med artikel 17, meddelar de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där kreditförvärvaren eller i förekommande fall dess företrädare har hemvist eller är etablerad, att den avser att direkt verkställa ett kreditavtal genom att tillhandahålla följande information:
 - (a) Den typ av tillgång som utgör säkerhet för kreditavtalet, inbegripet information om huruvida det är ett kreditavtal som ingås med konsumenter.
 - (b) Kreditavtalets värde.
 - (c) Identiteten på och adressen till låntagaren och kreditförvärvaren eller dess företrädare som utsetts i enlighet med artikel 17.
2. Medlemsstaterna ska kräva att de behöriga myndigheter som avses i punkt 1 utan onödigt dröjsmål överför den information som mottagits i enlighet med punkt 1 till de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där kreditgivaren är etablerad.

Artikel 19

Överföring av ett kreditavtal av en kreditförvärvare

1. Medlemsstaterna ska kräva att en kreditförvärvare eller, i tillämpliga fall, dess företrädare som utsetts i enlighet med artikel 17 som överför ett kreditavtal till en

annan kreditförvärvare underrättar de behöriga myndigheter som avses i artikel 18.1 om överföringen, identiteten på och adressen till den nya kreditförvärvaren och, i tillämpliga fall, dess företrädare som utsetts i enlighet med artikel 17.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga myndigheter som avses i punkt 1 utan onödigt dröjsmål överför den information som mottagits i enlighet med artikel 13.3 till de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där den nya kreditförvärvaren och, i tillämpliga fall, dess företrädare har hemvist eller är etablerad.

AVDELNING IV

Tillsyn

Artikel 20

De behöriga myndigheternas tillsyn

1. Medlemsstaterna ska fortlöpande säkerställa att kreditförvaltare och, i förekommande fall, tillhandahållare av kreditförvaltning till vilka verksamhet har utkontrakterats i enlighet med artikel 10, uppfyller de nationella bestämmelser varigenom detta direktiv införlivas och säkerställa att denna verksamhet är föremål för lämplig övervakning som utförs av de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten i syfte att bedöma sådan efterlevnad.
2. Den medlemsstat där de kreditförvärvare eller, i förekommande fall, deras företrädare som utsetts i enlighet med artikel 17, har hemvist eller är etablerade ska säkerställa att de behöriga myndigheter som avses i punkt 1 ansvarar för övervakningen av de skyldigheter som fastställs i artiklarna 15–19 avseende kreditförvärvare eller, i förekommande fall, deras företrädare som utsetts i enlighet med artikel 17.
3. Medlemsstaterna ska utse de behöriga myndigheter som är ansvariga för att utföra de uppgifter och åligganden som föreskrivs i de nationella bestämmelser varigenom detta direktiv införlivas.
4. Om en medlemsstat utser fler än en behörig myndighet i enlighet med punkt 3 ska de fastställa deras respektive uppgifter.
5. Medlemsstaterna ska säkerställa att lämpliga åtgärder vidtas så att de behöriga myndigheter som utsetts i enlighet med punkt 3, från kreditförvärvare eller deras företrädare, kreditförvaltare, tillhandahållare av kreditförvaltning till vilka en kreditförvaltare utkontrakterat verksamhet i enlighet med artikel 10, låntagare och eventuella andra personer eller offentliga myndigheter, kan erhålla den information som krävs för att utföra följande:
 - (a) Bedöma den kontinuerliga efterlevnaden av de krav som fastställs i de nationella bestämmelser varigenom detta direktiv införlivas.
 - (b) Utredda eventuella överträdelser av dessa krav.
 - (c) Ålägga administrativa påföljder och avhjälpande åtgärder i enlighet med de bestämmelser varigenom artikel 22 införlivas.

6. Medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga myndigheter som utsetts enligt punkt 3 har den expertis, de resurser, den operativa kapacitet och de befogenheter som krävs för att utföra deras uppgifter och åligganden, som fastställs i detta direktiv.

Artikel 21

De behöriga myndigheternas tillsynsroll och tillsynsbefogenheter

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att hemmedlemsstatens behöriga myndigheter som utsetts i enlighet med artikel 20.3, ges alla de tillsyns-, utrednings- och sanktionsbefogenheter som krävs för att utföra deras uppgifter och åligganden som fastställs i detta direktiv, inbegripet följande:
 - (a) Befogenhet att bevilja eller neka en auktorisation i enlighet med artikel 5.
 - (b) Befogenhet att återkalla en auktorisation i enlighet med artikel 7.
 - (c) Befogenhet att genomföra inspektioner på plats och skrivbordskontroller.
 - (d) Befogenhet att ålägga administrativa påföljder eller sanktioner och avhjälpande åtgärder i enlighet med de bestämmelser varigenom artikel 22 införlivas.
 - (e) Befogenhet att se över utkontrakteringsavtal som ingåtts av kreditförvaltare med tillhandahållare av kreditförvaltning i enlighet med artikel 10.1.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att hemmedlemsstatens behöriga myndigheter minst en gång om året utvärderar hur en kreditförvaltare uppfyller kraven i artikel 5.1 c, d och e.
3. Medlemsstaterna ska fastställa omfattningen av den utvärdering som avses i punkt 2, med beaktande av storleken, arten, omfattningen och komplexiteten hos den berörda kreditförvaltarens verksamhet.
4. Hemmedlemsstatens behöriga myndigheter ska regelbundet, och minst en gång om året, underrätta värdmedlemsstaternas behöriga myndigheter om resultaten av den bedömning som avses i punkt 2, inbegripet uppgifter om eventuella administrativa påföljder eller avhjälpande åtgärder som vidtagits.
5. Medlemsstaterna ska säkerställa att vid utförandet av den utvärdering som avses i punkt 2 ska hemmedlemsstatens och värdmedlemsstatens behöriga myndigheter utbyta all information som är nödvändig för att de ska kunna utföra sina respektive uppgifter i enlighet med detta direktiv.
6. Medlemsstaterna ska säkerställa att hemmedlemsstatens behöriga myndighet kan kräva att en kreditförvaltare, en tillhandahållare av kreditförvaltning eller en kreditförvärvare eller dennas företrädare som utsetts i enlighet med artikel 17 som inte uppfyller kraven i de nationella bestämmelser varigenom detta direktiv införlivas, på ett tidigt stadium vidtar alla åtgärder som krävs för att följa dessa bestämmelser.

Artikel 22

Administrativa påföljder och avhjälpande åtgärder

1. Medlemsstaterna ska fastställa bestämmelser om lämpliga administrativa påföljder och avhjälpande åtgärder som tillämpas i åtminstone följande situationer:

- (a) En kreditförvaltare underlåter att ingå eller ingår ett utkontrakteringsavtal i strid med de bestämmelser varigenom artikel 10 införlivas, eller den tillhandahållare av kreditförvaltning till vilken uppgifter utkontrakterades begår en allvarlig överträdelse av de tillämpliga rättsliga bestämmelserna, inbegripet den nationella lagstiftning varigenom detta direktiv införlivas.
 - (b) En kreditförvaltares styrformer och interna kontrollmekanismer säkerställer inte att låntagarnas rättigheter respekteras och att bestämmelserna om skydd av personuppgifter efterlevs.
 - (c) En kreditförvaltares policy är otillräcklig vad gäller en korrekt behandling av låntagare som anges i artikel 5.1 d.
 - (d) En kreditförvaltares interna förfaranden innebär att låntagares klagomål inte kan registreras och handläggas enligt de skyldigheter som fastställs i de nationella bestämmelser varigenom detta direktiv införlivas.
 - (e) En kreditförvärvare eller, i tillämpliga fall, dess företrädare som utsetts i enlighet med artikel 17 underlåter att lämna den information som föreskrivs i de nationella åtgärder varigenom artiklarna 16, 18 och 19 införlivas.
 - (f) En kreditförvärvare eller, i tillämpliga fall, dess företrädare som utsetts i enlighet med artikel 17 underlåter att följa det krav som föreskrivs i de nationella genomförandeåtgärder varigenom artikel 15 införlivas.
 - (g) En kreditförvärvare underlåter att följa det krav som föreskrivs i de nationella genomförandeåtgärder varigenom artikel 17 införlivas.
2. De påföljder och åtgärder som avses i punkt 1 ska vara effektiva, proportionella och avskräckande och ska omfatta åtminstone följande:
- (a) Annullering av en auktorisation att bedriva verksamhet som kreditförvaltare.
 - (b) Ett beslut enligt vilket kreditförvaltaren eller kreditförvärvaren eller, i tillämpliga fall, dess företrädare som utsetts i enlighet med artikel 17 ska avhjälpa överträdelsen och upphöra med sitt agerande och inte upprepa det.
 - (c) Administrativa sanktionsavgifter.
3. Medlemsstaterna ska också säkerställa att administrativa påföljder och avhjälpande åtgärder genomförs på ett verkningfullt sätt.
4. Medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga myndigheterna, när de fastställer typen av administrativa påföljder eller andra administrativa åtgärder och beloppet för dessa administrativa sanktionsavgifter, beaktar samtliga följande omständigheter, när så är lämpligt:
- (a) Överträdelsens svårighetsgrad och varaktighet.
 - (b) Graden av ansvar hos den kreditförvaltare eller kreditförvärvare eller, i tillämpliga fall, dess företrädare som utsetts i enlighet med artikel 17, som är ansvarig för överträdelsen.
 - (c) Den finansiella styrkan hos den kreditförvaltare eller kreditförvärvare som är ansvarig för överträdelsen, inbegripet med hänvisning till total omsättning för en juridisk person eller årsinkomst för en fysisk person.
 - (d) Storleken på de vinster som gjorts eller på de förluster som undvikits på grund av överträdelsen av den kreditförvaltare eller kreditförvärvare eller, i

- tillämpliga fall, dess företrädare som utsetts i enlighet med artikel 17, som är ansvarig för överträdelsen, i den mån de kan fastställas.
- (e) De förluster som tredje parter orsakats genom överträdelsen, i den mån de kan fastställas.
 - (f) Graden av samarbete med de behöriga myndigheterna som utövas av den kreditförvaltare eller kreditförvärvare som är ansvarig för överträdelsen.
 - (g) Tidigare överträdelser som utförts av den kreditförvaltare eller kreditförvärvare eller, i tillämpliga fall, dess företrädare som utsetts i enlighet med artikel 17, som är ansvarig för överträdelsen.
 - (h) Överträdelsens faktiska eller eventuella konsekvenser för systemet.
5. Om de situationer som avses i punkt 1 är tillämpliga på en juridisk person ska medlemsstaterna även säkerställa att de behöriga myndigheterna tillämpar de administrativa påföljder och avhjälpande åtgärder som anges i punkt 2 på medlemmarna i lednings- eller förvaltningsorganet och andra fysiska personer som enligt den nationella lagstiftningen är skyldiga till överträdelsen.
6. Medlemsstaterna ska säkerställa att de innan de behöriga myndigheterna fattar beslut om att ålägga de administrativa påföljder eller avhjälpande åtgärder som avses i punkt 2 i denna artikel, ger den berörda kreditförvaltaren, kreditförvärvaren eller, i förekommande fall, dess företrädare som utsetts i enlighet med artikel 17, tillfälle att bli hörda.
7. Medlemsstaterna ska säkerställa att alla beslut genom vilka de administrativa påföljder eller avhjälpande åtgärder som avses i punkt 2 påförs är motiverade på lämpligt sätt och kan överklagas.

AVDELNING V

Påskyndat ianspråktagande av säkerhet utanför domstol

Artikel 23

Villkor för frivillig användning av påskyndat ianspråktagande av säkerhet utanför domstol

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att denna påskyndade mekanism för ianspråktagande av säkerhet utanför domstol får användas av en kreditgivare om samtliga följande villkor är uppfyllda:
- (a) Kreditgivaren och det lånande företaget har avtalat om mekanismen skriftligen eller i en av notarius publicus bestyrkt form om det föreskrivs av medlemsstaten, och i avtalet specificeras en utlösande händelse och den tidsperiod under vilken det lånande företaget kan utföra betalningen efter denna händelse för att undvika tillämpning av detta påskyndade ianspråktagande av säkerhet utanför domstol.
 - (b) Det lånande företaget har tydligt informerats om tillämpningen och följderna av detta påskyndade ianspråktagande av säkerhet utanför domstol före ingåendet av det avtal som avses i led a.

- (c) Inom fyra veckor efter den utlösande händelsen, eller vid en senare tidpunkt om kreditgivaren och det lånande företaget enats om det, då kreditgivaren skriftligen har underrättat det lånande företaget om samtliga följande uppgifter:
- i) kreditgivarens avsikt att realisera tillgångarna genom denna mekanism för påskyndat ianspråktagande av säkerhet utanför domstol för att fullfölja de avtalsenliga skyldigheterna enligt kreditavtalet med säkerhet,
 - ii) den typ av verkställighetsåtgärd som ska tillämpas enligt artiklarna 25 och 26,
 - iii) tidsperioden för utförandet av betalningen innan den mekanism för påskyndat ianspråktagande av säkerhet utanför domstol som avses i led a används,
 - iv) det utestående standardbeloppet för kreditavtalet med säkerhet på grund av avtalsförpliktelse enligt kreditavtalet med säkerhet.
- (d) Det lånande företaget har inte genomfört betalningen fullständigt såsom anges i kreditgivarens underrättelse i enlighet med led c.

Vid tillämpningen av punkt 1 ska det avtal som avses i punkt 1 a omfatta ett direkt verkställighetsbeslut.

Vid tillämpningen av punkt 1 a får medlemsstaterna fastställa att i ärenden där ett lånande företag har betalat minst 85 % av beloppet av ett kreditavtal med säkerhet, får den period som avses i avtalet förlängas med minst sex månader.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att det lånande företaget inte får förfoga över de tillgångar som har ställts som säkerhet från och med mottagandet av den underrättelse som avses i punkt 1 c och omfattas av en allmän skyldighet att samarbeta och tillhandahålla all relevant information då denna mekanism för påskyndat ianspråktagande av säkerhet utanför domstol får användas i enlighet med punkt 1.
3. Medlemsstaterna ska säkerställa att kreditgivaren ger det lånande företaget en rimlig tidsperiod för att utföra betalningen och gör rimliga ansträngningar för att undvika att använda denna mekanism för påskyndat ianspråktagande av säkerhet utanför domstol.

Artikel 24

Ianspråktagande

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att säkerheter får realiseras i enlighet med denna mekanism för påskyndat ianspråktagande av säkerhet utanför domstol.
2. Medlemsstaterna ska föreskriva minst en eller båda av följande sätt för att realisera de säkerheter som avses i punkt 1 för varje typ av säkerhetsrätt och säkerhet:
 - a) Offentlig auktion.
 - b) Privat försäljning.

För vart och ett av dessa sätt får medlemsstaterna föreskriva att en notarie, delgivningsman eller annan offentlig tjänsteman utses i tillämpliga fall för att

säkerställa en effektiv och snabb fördelning av försäljningsintäkterna och överföring av säkerheten till en förvärvare eller för att skydda låntagarens rättigheter.

3. Om medlemsstater fastställer att det påskyndade ianspråktagandet utanför domstol ska ske genom beslagtagande, ska kreditgivarens rätt att helt eller delvis behålla tillgången och därigenom reglera det lånande företags ansvar omfattas av den tillämpliga lagstiftningen i varje medlemsstat. Medlemsstaterna ska säkerställa att vid beslagtagande ska det överskott som ska betalas ut till det lånande företaget vara skillnaden mellan det utestående beloppet enligt kreditavtalet med säkerhetsrätt och värderingen av tillgången.
4. Vid genomförandet av den realisering som avses i punkt 2 ska medlemsstaterna säkerställa att kreditgivaren anordnar en värdering av tillgångarna för att avgöra acceptpriset vid en offentlig auktion och en privat försäljning, och att följande villkor är uppfyllda:
 - (a) Kreditgivaren och det lånande företaget enas om den värderingsman som ska utses.
 - (b) Värderingen genomförs av en oberoende värderingsman.
 - (c) Värderingen är rättvis och realistisk.
 - (d) Värderingen genomförs särskilt i syfte att realisera säkerheterna efter den utlösande händelsen.
 - (e) Det lånande företaget har rätt att ifrågasätta värderingen inför domstol i enlighet med artikel 29.
5. Vid tillämpningen av led a ska, om parterna inte kan komma överens om utnämning av en värderingsman i syfte att realisera de säkerheter som avses i punkt 2, en värderingsman utses genom ett domstolsbeslut i enlighet med den nationella lagstiftningen i den medlemsstat där det lånande företaget är etablerat eller har hemvist.

Artikel 25

Offentlig auktion

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att en realisering av säkerheter genom en offentlig auktion genomförs i enlighet med följande:
 - (a) Kreditgivaren har offentligt meddelat tid och plats för den offentliga auktionen minst 10 dagar innan auktionen.
 - (b) Kreditgivaren har gjort rimliga ansträngningar för att locka så många potentiella förvärvare som möjligt.
 - (c) Kreditgivaren har meddelat det lånande företaget, och eventuella tredje parter med ett intresse i eller rätt till tillgången, om den offentliga auktionen, inbegripet tid och plats för den, minst 10 dagar innan auktionen.
 - (d) En värdering av tillgången har genomförts före den offentliga auktionen.
 - (e) Acceptpriset för tillgången uppgår till minst det värderingsbelopp som fastställts innan den offentliga auktionen.

- (f) Tillgången får säljas med en nedsättning på högst 20 % av värderingsbeloppet om båda följande villkor är uppfyllda:
 - i) Ingen förvärvare har lämnat ett anbud i enlighet med de krav som avses i leden e och f vid den offentliga auktionen.
 - ii) Det finns en risk för att tillgången omedelbart försämras.
- 2. Om tillgången inte har sålts genom en offentlig auktion får medlemsstaterna anordna realisering av säkerheterna genom en privat försäljning.
- 3. Om en medlemsstat anordnar en andra offentlig auktion, ska punkt 1 a–e tillämpas men tillgången får säljas med en ytterligare nedsättning som ska fastställas av medlemsstaterna.

Artikel 26

Privat försäljning

- 1. Medlemsstaterna ska säkerställa att en realisering av säkerheter genom en privat försäljning genomförs i enlighet med följande:
 - (a) Kreditgivaren har gjort rimliga ansträngningar, däribland lämplig offentlig annonsering, för att locka så många potentiella förvärvare som möjligt.
 - (b) Kreditgivaren har underrättat det lånande företaget, och eventuella relevanta tredje parter med ett intresse i eller rätt till tillgången, om sin avsikt att sälja tillgången minst 10 dagar innan tillgången erbjuds för försäljning.
 - (c) En värdering av tillgången har genomförts innan den privata försäljningen eller en offentlig auktion i enlighet med artikel 25.1 c.
 - (d) Riktpriset för tillgången motsvarar minst det belopp som fastställts vid den värdering som avses i led c vid den tidpunkt då tillgången erbjuds för privat försäljning.
 - (e) Tillgången får säljas med en nedsättning på högst 20 % av värdet om båda följande villkor är uppfyllda:
 - i) Ingen förvärvare har lämnat ett anbud i enlighet med de krav som avses i leden d och e inom 30 dagar.
 - ii) Det finns en risk för att tillgången omedelbart försämras.
- 2. Om tillgången inte har sålts genom en privat försäljning inom 30 dagar efter det att tillgången erbjudits för försäljning, ska medlemsstaterna säkerställa att kreditgivaren offentligt annonserar försäljningen under ytterligare en period på minst 30 dagar innan avtal om en försäljning ingås.
- 3. Om en medlemsstat anordnar en andra omgång av en privat försäljning, ska punkt 1 a–d tillämpas men tillgången får säljas med en ytterligare prisnedsättning som ska fastställas av medlemsstaterna.

Artikel 27

Konkurrerande säkerhetsrättigheter

Medlemsstaterna ska föreskriva att prioriteringen för konkurrerande säkerhetsrättigheter avseende samma säkerhet inte påverkas av ianspråktagandet av en av dessa rättigheter genom de nationella bestämmelser varigenom detta direktiv införlivas.

Artikel 28

Rätt att överklaga ianspråktagande

Medlemsstaterna ska säkerställa att det lånande företaget har rätt att överklaga användning av denna mekanism för påskyndat ianspråktagande av säkerhet utanför domstol inför en nationell domstol om försäljningen av de tillgångar som ställts som säkerhet inte har genomförts i enlighet med de nationella bestämmelser varigenom artiklarna 24.3, 25 och 26 införlivas eller om värderingen av tillgångarna inte har genomförts i enlighet med de nationella bestämmelser varigenom artikel 24.4 införlivas.

Artikel 29

Återbetalning av det överskjutande beloppet

Medlemsstaterna ska säkerställa att kreditgivaren är skyldig att betala det lånande företaget ett eventuellt överskott mellan det utestående beloppet enligt kreditavtalet med säkerhetsrätt och intäkterna från försäljningen av tillgången.

Artikel 30

Reglering av det utestående beloppet

Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 19–23 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 20XX/XX⁴¹, får medlemsstaterna, i ärenden där det belopp som realiserats efter användning av denna mekanism för påskyndat ianspråktagande av säkerhet utanför domstol är ett belopp som är lägre än det utestående beloppet enligt kreditavtalet med säkerhetsrätt, föreskriva att alla skulder som omfattas av detta avtal ska regleras i enlighet med tillämplig nationell lagstiftning.

Artikel 31

Överföring av kreditavtal med säkerhet till tredje parter

Medlemsstaterna ska säkerställa att om ett kreditavtal med säkerhet som ger rätt att använda påskyndat ianspråktagande av säkerhet utanför domstol överförs av kreditinstitutet eller dess dotterbolag till en tredje part, ska denna tredje part förvärva rätt att använda denna mekanism för påskyndat ianspråktagande av säkerhet utanför domstol om det lånande företaget fallerar enligt samma villkor som kreditinstitutet.

⁴¹ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) .../... av den [...] om ramar för förebyggande omstrukturering, en andra chans och åtgärder för att göra förfaranden för omstrukturering, insolvens och skuldavskrivning effektivare och om ändring av direktiv 2012/30/EU (EUT L [...], [...], s. [...]).

Artikel 32

Omstrukturerings- och insolvensförfaranden

1. Detta direktiv ska inte påverka tillämpningen av Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 20XX/XX⁴².
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att när insolvensförfaranden inleds i förhållande till ett lånande företag omfattas den realisering av säkerheter enligt nationell lagstiftning varigenom detta direktiv införlivas också av ett avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder i enlighet med tillämplig nationell lagstiftning.

Artikel 33

Datainsamling

1. Medlemsstaterna och, när det gäller kreditinstitut, de behöriga myndigheter som utövar tillsyn över kreditinstitut, ska årligen samla in information från kreditgivarna om antalet kreditavtal med säkerhet som verkställs genom detta påskyndade ianspråktagande av säkerhet utanför domstol och tidsramarna för en sådan verkställighet.
2. Medlemsstaterna och, när det gäller kreditinstitut, de behöriga myndigheter som utövar tillsyn över kreditinstitut, ska årligen samla in följande information från kreditgivarna:
 - a) Antalet förfaranden som inletts, pågår och avslutats, i enlighet med de nationella bestämmelser varigenom detta direktiv införlivas, däribland
 - i) antalet förfaranden avseende lös egendom,
 - ii) antalet förfaranden avseende fast egendom.
 - b) Längd på förfarandet från anmälan till reglering, anordnat genom realisering (offentlig försäljning, privat försäljning eller beslagtagande).
 - c) De genomsnittliga kostnaderna för varje förfarande, i EUR.
 - d) Regleringsgraden.
3. Medlemsstaterna ska aggregera de uppgifter som avses i punkt 2 och sammanställa statistik från de aggregerade uppgifterna för hela kalenderåret från och med den **DATUM [Publikationsbyrån: Fyll i datumet den 1 januari efter antagandet av denna akt]**.
4. Den statistik som avses i första stycket ska meddelas kommissionen årligen och senast den 31 mars det kalenderår som följer på det år för vilket uppgifterna samlades in.

⁴² Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) .../... av den [...] om ramar för förebyggande omstrukturering, en andra chans och åtgärder för att göra förfaranden för omstrukturering, insolvens och skuldavskrivning effektivare och om ändring av direktiv 2012/30/EU (EUT L [...], [...], s. [...]).

AVDELNING VI

Skyddsåtgärder och samarbetskyldighet

Artikel 34

Ändring av kreditavtalet

Utan att det påverkar skyldigheterna att informera konsumenterna i enlighet med direktiv 2014/17/EU, direktiv 2008/48/EG och direktiv 93/13/EEG ska medlemsstaterna säkerställa att kreditgivaren, innan bestämmelserna och villkoren i ett kreditavtal ändras antingen genom samtycke eller lagstiftning, lämnar följande information till konsumenten:

- (a) En tydlig och heltäckande beskrivning av de föreslagna ändringarna.
- (b) Tidsplanen för genomförandet av dessa ändringar.
- (c) De grunder för klagomålet som konsumenten har tillgång till avseende dessa ändringar.
- (d) Tidsfristen för inlämning av ett sådant klagomål.
- (e) Namnet på och adressen till den behöriga myndighet till vilken klagomålet kan lämnas in.

Artikel 35

Klagomål

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att en kreditförvaltare utan dröjsmål meddelar låntagaren följande information:
 - (a) Kreditförvaltarens identitet.
 - (b) En kopia av dess auktorisation som beviljats i enlighet med artikel 6.
 - (c) Namn på, adress till och kontaktuppgifter för de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där låntagaren har hemvist eller är etablerad och där låntagaren kan lämna in ett klagomål.
2. Det meddelande som avses i punkt 1 ska vara skriftligt eller i elektroniskt format om det är tillåtet enligt unionsrätten eller nationell lagstiftning.
3. Medlemsstaterna ska säkerställa att kreditförvaltaren under alla efterföljande kontakter med låntagaren samt vid all kommunikation per telefon, inkluderar eller anger den information som förtecknas i punkt 1 a och c.
4. Medlemsstaterna ska säkerställa att kreditförvaltarna inrättar och upprätthåller effektiva och öppna förfaranden för hantering av klagomål från låntagare.
5. Medlemsstaterna ska säkerställa att kreditförvaltarnas behandling av låntagares klagomål är kostnadsfri och att kreditförvaltarna registrerar klagomålen och vilka åtgärder som vidtagits för att hantera dem.
6. Medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga myndigheterna inrättar och offentliggör ett förfarande för hantering av klagomål från låntagare som gäller kreditförvärvare, kreditförvaltare och tillhandahållare av kreditförvaltning och säkerställer att de behandlas utan dröjsmål vid mottagandet.

Artikel 36

Skydd av personuppgifter

Tillhandahållande av information till enskilda personer om behandlingen av personuppgifter och behandlingen av sådana personuppgifter och all annan behandling av personuppgifter inom ramen för detta direktiv ska genomföras i enlighet med förordning (EU) 2016/679 och förordning (EG) nr 45/2001.

Artikel 37

Samarbete mellan behöriga myndigheter

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga myndigheter som avses i artiklarna 7, 11, 12, 13, 16, 18, 19 och 21 samarbetar med varandra när det krävs för att de ska kunna utföra sina uppgifter och utöva sina befogenheter i enlighet med de nationella bestämmelser varigenom detta direktiv införlivas. Dessa myndigheter ska också samordna sina insatser för att undvika eventuellt dubbelarbete och överlappningar när de tillämpar tillsynsbefogenheter och administrativa påföljder och åtgärder på gränsöverskridande ärenden.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga myndigheterna på begäran och utan onödigt dröjsmål ska förse varandra med de upplysningar som krävs för att de ska kunna utföra sina uppgifter och åligganden enligt de nationella bestämmelser varigenom detta direktiv införlivas.
3. Medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga myndigheter som tar emot konfidentiella upplysningar vid utförandet av sina uppgifter och åligganden enligt detta direktiv endast använder dessa upplysningar vid fullgörandet av sina uppgifter och åligganden.
4. Medlemsstaterna ska vidta de administrativa och organisatoriska åtgärder som behövs för att underlätta det samarbete som föreskrivs i denna artikel.
5. Europeiska bankmyndigheten ska underlätta informationsutbytet mellan behöriga myndigheter i medlemsstaterna och främja samarbetet mellan dem.

Avdelning VII

Ändring

Artikel 38

Ändring av direktiv 2014/17/EU

Följande artikel ska införas som artikel 28a:

”Artikel 28a

1. Om kreditgivarens rättigheter enligt ett kreditavtal eller avtalet i sig överläts till en tredje part ska konsumenten ha rätt att göra gällande samma invändningar gentemot den nya fordringsägaren som konsumenten kunde ha gjort gentemot den ursprungliga kreditgivaren, inklusive kvittningsrätt när detta medges i den berörda medlemsstaten.
2. Konsumenten ska underrättas om den överlåtelse som avses i punkt 1.”

AVDELNING VIII

Slutbestämmelser

Artikel 39

Kommitté

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011⁴³.
2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 4 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Artikel 40

Utvärdering

1. Fem år efter detta direktivs ikraftträdande ska kommissionen genomföra en utvärdering av detta direktiv och lägga fram en rapport om de viktigaste resultaten för Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén.
2. Om det i utvärderingen konstateras att det finns väsentliga problem med direktivets funktion ska det i rapporten beskrivas hur kommissionen avser att åtgärda de konstaterade problemen, inbegripet steg och tidsplan för en eventuell översyn.

Artikel 41

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska senast den 31 december 2020 anta och offentliggöra de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska genast överlämna texten till dessa bestämmelser till kommissionen.
2. De ska tillämpa dessa bestämmelser från och med den 1 januari 2021.
Artiklarna 4.1, 7 och 9–12 ska emellertid tillämpas från och med den 1 juli 2021.
3. När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.
4. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell rätt som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

⁴³ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

Artikel 42

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 43

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande